

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

أُنْجِي اور جھیں

حضرت مُرشد سائین صادق شاہ (صوفی فقیر عمر کون)

سُر دھر کافیوں ء بیت

مرتب

قائم فقیر پنهور

صاحب کریم حضرت سائین قبل صوفی عطاء الله ستاری
موجودہ سجادہ نشین درگاہ جہوک شریف

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

أُثْيَارِ وَرَجَهِير

مرتب
قائم فقير پنھور

(سرست اعلی)

حضرت مُرشد سائین قبلا نبی بخش شاهم لویاہ صوفی القادری دامت بر حکام
(موجودہ سجادہ نشین درگاہ سائین صوفی صادق شاهم رح صوفی فقیر عمر کوٹ)

(تکان)

سائین قبلا صوفی علی بخش (اعرف علی سائین) ، سائین قبلا صوفی ظہیر الدین
سائین قبلا صوفی صلاح الدین ، صوفی علی رضا

(مرتب)

قائد فقیر پنہور

پروف ریبر

عبدالله جان پنہور

کمپونڈ

امتیاز علی پنہور

چہرائینڈڑ

لطیف برتنک ہریس سانکھڑ

چینڈڑ

تمدد

1000

قیمت

100/-

ح و اسٹا

لئے و ت مخطوط آمن

حق موجود

آئی اور ج ہیر

سما موجود

سجادہ نشین درگاہ عالیجناب

حضرت مُرشد سائین قبلاً صدیق محمد المعروف صادق شام صوفی القادری^۱

(صوفی قیر عمر حکون)

اسم مبارک سجادہ نشین مُرشد سائین

1

مُرشد سائین حضرت قبلاً بایزید المعروف باجد شام ولیاء صوفی القادری^۲

2

مُرشد سائین حضرت قبلاً نظام الدین ولیاء المعروف سہنو سائین لول صوفی القادری^۳

3

مُرشد سائین حضرت قبلاً علی بخش شام ولیاء لول صوفی القادری^۴

4

مُرشد سائین حضرت قبلاً نبی بخش شام ولیاء لول صوفی القادری^۵

5

مُرشد سائین حضرت قبلاً خدا دوست المعروف گرو سائین صوفی القادری^۶

6

مُرشد سائین حضرت قبلاً نبی بخش شام ولیاء صوفی القادری دلمت بر کارم

(موجودہ)

پیش لفظ

صوفی علی رضا

آئی اورج هین سیان ناهی "صدیق" چنی
دکھا کری پیں پیو رہندی پت م.

ہی فقط بن سیتن جو بیت چائش ۽ سمجھئ وران لا جنت جی چاہی آهي
هن بیت م سائین صادق شاہ اسان کی فرمائیں ٹا ته
آئی نند مان رات جو پوئین پھر م او.

لورج یاد کر پنهنجی رب کی "پنهنجی رب جی عبادت کر.
ہین هتیرئی ائین کراچ نئی پنهنجی رب جی عبادت کر. سیان
ناہی صدیق چنی سیائی پیو آسرو نہ کر چو جو تون تو چائی ته
سیائی تون زندہ بہ ہوندین یا نہ انهی جی تو کی خبر ناهی
دکھا کری پیر پی رہندین پت م.

باقی ائین دکھا پیر کری قبر م پیو رہندی ۽ پوءِ تون کا عبادت
کرڻ جی قابل نہ ہوندین.

سائین صادق شاہم پنهنجی هر بیت، هر کلام م اسان کی اھیو نئی
فرمایو اُن ته ہی جہان فانی آهي، هتان هک دینهن سپ کنهن کی
ھلشو آهي. اوہان کان اک جیکی بہ آیا هلندا اوہان بہ هلندا ۽ اوہان
کان پوءِ اچن والارا بہ هلندا ۽ اکتی جی تیاري کیو پوءِ پاڻ کتی چون
تا (آئی اورج هیر سیان ناهی صدیق چنی) ۽ کتی فرمائیں ٹا ته (سائی
سنپری ویہ کاک کھر نزندرو کرھو) لفظ چاہی جیکی بہ هجن
پر سندن پیغام هکرو آهي جیکی عبادت کرئی آهي کری وئو

جیکا بخشش کرانئی آهي اج نی کرانئی وئو. مطلب ته هر دینهن کی آخری دینهن ئه هر کھري کی آخری کھري سمجھي گذاري و منهنجي نظر په اهيو ئي زندگي گذارن جو بهترین طریقو آهي. اج اسان کی گھرجي ته ذکر جي ذرعی پنهنجي مرشد سان رابطي په رهون. اج دنیا جون تمام سهولتون اسان جي هت په آهن. پر اسان جو موت اج به رب پاك جي هت په آهي. مینهن وسٹ نم وسٹ گرمی يا سردی وغیره هر شیء جي معلومات اسان اپ نی حاصل کري ٿا سگھون پر اسان جي موت جي دینهن ئه وقت جي معلومات تا چائی سگھون اسان جي رب پاك به اسان کی بس اهيو ئي چيو آهي ته هر انسان کی هک دینهن مرثو آهي دینهن وقت کئی به ناهي ته کير کھري دینهن مرندو ئه کھري وقت مرندو اهيو راز فقط رب پاك ئي تو چائی مینهن وسٹ جي پتی ان جي نقصان کان بچن لاء ته اسان هزارين کوششون ڪيون ٿا.

پر موت ئه آخرت جي دینهن تي یقين هئن باوجود به اسان قبر ئه آخرت جي عذاب کان بچن جي کا به کوشش تا ڪيون ئه جيکو اسان تي هميشه لاء ايندو. جنهن کي برداشت ڪرڻ جي اسان قابل به ناهيون ان عذاب کان بچن لاء اج اسان کي سائين فضل الله شاهه قلندر ئه سائين صادق شاهه جي ڏليل رستي تي هلن جي ضرورت آهي اسان کان اپ به ان رستي تي هلن وارا ڪامياب ٿيا.

حق موجود

آتی اور ج هیر

عدا موجود

پر پوءِ اسان کي اڃان ڇا جو انتظار آهي؟

رب پاک فرمائي ٿو اي انسان تون پنهنجي راهه ۾ هڪ قدم وڌا آؤن
تو ڏانهن (ست) قدم وڌائيندنس تم پوءِ اسان کي بس هڪ قدم وڌائنو^{آهي باقي ڏئي ڪريم آهي}

تم پوءِ اچو سڀ گنجي سائين صادق شاهه جي ڏليل راهه تي هلي
پنهنجي ۽ پئين جي زندگي کي ڪامياب ڪيون ۽ سائين صادق شاهه
جي پيغام کي عامر ڪيون، مون پنهنجي ناقص ذهن ۽ انهن بزرگن جي
وج ۾ رهي، جيڪي ڪجهه سمجھو آهيان اها ڪالهه پڙهن وارن کي
سمجهائڻ جي ڪوشش ڪئي ائم.

باقي هدایت هادي هئ وس آهي، جنهن جنهن کي ڏئي،
ڏئي در دعا گوءِ آهيان تم پاڻ پڙهن ڏئن کي ۽ در گاهه صوفي صادق شاهه
صوفي فقير جي هر طالب کي هدایت عطا ڪري.

ادنا غلام

صوفي علي رضا

موبايل نمبر 0331-2774132

فهرست

1	) سجاده نشین لست
2	(2) پیش لفظ
5	(3) ڪالهیون ڪلی لوڪ (پنهنجی پنهنجی پاران)
13	(4) سُر ڏهر جي تاریخ
16	(5) ڏهر جي ذکر جي وضاحت ۽ اهمیت
20	(6) جیکی آهي اج
29	(7) آئي اورج هير
45	(8) کافيون
55	(9) سُر ڏهر جا بیت

سدا موجوده

أُتي اورچ هير

حق موجوده

ڪالهيوں ڪهملي لوڪ

(بنهنجي پاران)

هن سال عرس مبارڪ جون تيلار يون اڃان هلنڌ هيون. آتون درگاهه
 حضرت سائين صوفي صادق شاھ القادری (صوفي فقیر عمرڪوٽ)
 تي هر ميلهني واري ڏهاڙي جي حاضري تي ويو هنس. هر ميلهني سلائي
 سومر جو درگاهه شريف تي ڏهاڙو ٿيندو آهي.

(انهي ڏهاڙي تي سچي رات صوفي راڳ رنگ جي محفل ٿيندي آهي
 جنهن ۾ استاد شفيع فقير، بيا صوفي راڳي اوليا، صاحب جا ڪلام
 پُدانوي حاضرين تي وجد طاري ڪري چڏيندا آهن،، صبح جو درگاهه
 شريف ۾ سماع وارو راڳ پڻ ٿيندو آهي.)

جي ائي سِك سُڪ جي، ته وج ڪلان ڪهي،
 وئي رکجي وات تي، پرتون پئنج پهي،
 رهج سُور سهي، ته سجو ٿئين صديق چئي.

(وليا، صاحب⁷)

بهرحال!

ڏهاڙي واري ڏينهن آتون مرشد سائين حضرت قبله نبي بخش شاھ
 اوليا، صوفي القادری جن جي حضور ۾ وئو هنس، ائي سائين جن
 جا نندا ڀاء سائين صوفي قبله علي بخش شاھ (علن سائين)، سائين

حق موجود

آئي اور ج هير

مدام موجود

جن جا پائينما سائين صوفي ظهير الدين القادي ۽ سائين صوفي صلاح
الدين القادي ولد سائين صوفي نظام الدين (ثانی) جن به محفل ۾
موجود هئا.

کي کني جا کارئي، کي پڻ کن سندام،
اسين صوفي شاهه جي آهيون بلی لڳ بندام،
منيراجي مندا، تب پيرنے چڏي پنهنجا.
(ولياء صاحب ^ح)

ڪالمه هلي رهي هئي ذكر جي حوالي سان سائين صوفي قبلًا علي
بخش شاهه (علش سائين) جن فرمایو تم صاحبن ڪريمن حضرت سائين
قبلًا صوفي عطاء الله ستاري جن جي حُكم آهي تم فقراء جو ڌيان
ذكر فکر ڏانهن تمام گهت ٿي رهيو آهي. کافي مائهن کي ڏهر
جي ذكر واري ڪالمه جي ڪا به خبر ناهي اها ئي وجه آهي تم اسان
جي فقراء دنياوي مسئلن ۾ پنجي وئي آهي سمورن مسئلن جو حل خُدا
جو ذكر آهي خاص ڪري آذهي رات جو ٿئي ڏهر وارو ذكر ڪرن
سان قلبي توڙن روحاڻي سکون ملي ٿو.

مرڙوني مُنهن ٿيو هلڻ ٿيو حيران،
جو گي سنديءُ جوءِ ۾، سپوني سبحان،
کعبو : ترآن، کيڏانهن نيشي نيتيان.

(ولياء صاحب ^ح)

سدا موجود

أُتي اور ج هير

حق موجود

انهی جي لاء ته سجي فقراء ۾ ذكر فکر جو روجهان وذايو وڃي ان
 لاء سڀ کان اڳ ضروري آهي تم ڏهر جي ذكر جي اهميت ۽ رات
 واري عبادت جي اهميت تي-هڪ ننڍي سطع تي ڪتاب شايع
 ڪرائي انهي کي فقراء توئي عام مائهن جي نظر ڪجي.
 ۽ انهي کان علاوه مليي جا ٿئي ڏينهن درپاهاه ۾ ٽيندڙ سماع واري راڳ
 سان گنوگڏ رات جو 3 وڳي ڏهر واري ذكر جو باقاعدجي سلسلو
 شروع ڪجي ۽ پوءِ فقراء کي سختي سان تاكيد ڪجي تم هو پنهنجي
 گھرن ۾ به روز رات جو اُتي ڏهر جي ذكر جو معمول بثائي چڏي.
 سائين صوفي قبلا علي بخش شاه (علن سائين) جن جي انهي ڳالهين
 سان محفل ۾ ويٺل فقراء تمام گهشي متاثر ٿي، ۽ پوءِ هر ڪنهن پنهنجا
 پنهنجا تاثر ونديا.

نکو سرنه قرن نه ٽينگ نه ٽينلرو
 لڳو آهي نه لهي، من اندر مارو
 سچوني سارو هيئتو حيرت ۾ پيو.

(ولياء صاحب (ز))

خير! مرشد سائين حضرت قبلاني بخش شاه ولية صوفي القادي
 نلمتہ برکة جن جا ڪروزن احسان جو ڏهر جي ذكر واري انهي
 ڪتاب لاء مون مسکين کي حڪم ٿيو ۽ سائين علي بخش جن

حق موجود

آئي اورج هير

حکام موجود

سندن فرزند صوفي علي رضا کي به انهي کم جي لاء مون سان کذ
کري چندلائون.

مونکي چندلائون چپرين چلني سچلنی
پريم جو پلنی، سو کم نه آيو کيچين

(وليله صاحب^۵)

مرشد سائين جن کان دعا وئي آتون پنهنجي گوٹ آيس جنهن بعد
سائين علي بخش صوفي القادي جن جي فرزند سائين علي رضا سان
مسلسل فون جي ذريعي رابطو رهيو چاڪاڻ جو مان کو اديب يا
دانشور ناهيان انهي لاء ڪافي خيالن ۽ پوريشن کي منهن ڏيو پيو.

ڪڪ لڳي رت نکري، هينئون ڪچرو ڪاع
مونکي ماڻ جڳاءُ دل دانهن رئ نه رهي

(وليله صاحب^۵)

ڏهر جي ذكر بابت مونکي وڌيڪ چاڻ نه هئي سو ضروري هو جو
کنهن اهري فقراء جو در جهليجي جيڪو ڏهر جو عالم هجي خير
اني سوچ ههنس ته اچانڪ ڪاللهه ياد آئي ته گذريل سال اولياء
صاحبین رح جن جي عرس مبارڪ جي آخری رات تي سائين قبل
صوفي ظهير الدين القادي جن جي حڪم تي اسان ماستر فقير انصار
لغاري صاحب جن کي درپاهم شريف تي ڏهر جو ذكر ڪراڻ جو

حق موجود

أُتي اور ج هير

هدا موجود

چيو هو ئ پوءِ فقير انصار لغاري صاحب سان ميلي جي آخری رات
كجهه فقراء سان گذ ڈهر جو ذكر کيو هيوسين.
اها ڳاللهه ياد اچڻ شرط مون صوفي علي رضا جن سان رابطو کيو ته
فقير انصار لغاري صاحب سان رابطو کجي ته يقيناً فقير صاحب ڈهر
جي ذكر جي حوالي سان مدد ضرور ڪندو.

ويا جي وجود كان ، تن ڪونهي ڪلٻِ ڪانه
تون هت پسین هاڻ ، هو الستون اڳي ٿيا.

(ولياء صاحب⁽²⁾)

صوفي علي رضا ٿورڙي نيءِ وقت ۾ فقير انصار صاحب سان رابطو
ڪري ٿائيه ورتو ئ سموري ڳاللهه فقير صاحب جي سامنهون رکي ئ
فقير صاحب کي ڈهر جي ذكر بابت مقالي لاءِ عرض ڪيانون.
فقير صاحب سان پهرين ملاقات درڳاهه جهوك شريف ۾ ٿيسي هئي
پر پوءِ ڪنهن سبب ائي ملاقات نه ٿي سکهي ئ اسان کي وري فقير
صاحب جي ڳوڻ ڊکھري (ميرپور خاص) وڃنو پيو.

فقير صاحب نهايت نيءِ بهترین نموني سان ملاقات ڪئي اسان فقير
صاحب کي ڈهر جي ذكر بابت مقالي جو عرض ڪيو هو فقير
صاحب اهو مقالو مڪمل ڪري چُڪو هيو اهو اسان کي عنایت
ڪيانين ئ ان کان علاوه ڈهر جي بيتن بابت ڪافي سمجھائيون فقير
صاحب ونان مليون.

حق موجود

آئي اور ج هير

عدا موجود

نائي جو نفس کي سوره آهي سو،
 کلي ويرنه کاهنو چني لو نه جو،
 مانهجي ماري تو، تعلم سندی تیخ سین.

(ولیاء صاحب^۷)

ولیاء صاحب جن جي (جامع) راک نامي ہر سُر نهر جي بیتن جي کل
 تعداد 83 آهي پرانھي ہر تقریباً بیت تumar دکی يعني انھي بیتن ہر پڑھي
 سندی جا لفظ استعمال ٿیل هنا ان کري عام ملھون انھن بیتن کي
 سہشی نمونی سان نه ئی پڑھي سکھي تو ۽ نه وري انھي جي معنی
 سمجھي سکھي تو.

فقیر انصار لغاري صاحب بیتن جا پروف چيك کري رھيو هيو ته
 فقیر صاحب کي انھي مسئلي جي حل لاه عرض کيم
 هک ته سُر نهر جي بیتن جو تعداد تمام کھنو آهي انھي کي توڑو
 کھت کجي؟

پيو وري جيڪي عام آسان سندی ٻولي ہر بیت پڑھيا ۽ ٻڌا وڃن ٿا
 انھن کي فقراء جي سامھون آئيجي ته جئين پڙهندڙن کي ولیاء صاحب
 جو پیغام آسانی سان سمجھه اچي سکھي!

ءُنھين ڪالهه اها ته ذکر دوران ولیاء صاحب جن جي راک نامي جي
 ٻئين مختلف سُرن مان بیت چئي سکھجن ٿا، یا نه؟

حق موجود

أُتي اورچ هير

حدا موجود

فقير صاحب منهنجي ڪالله تمام غور سان ٻڌي ۽ پوءِ جواب ۾ چيو ته
بيشك اوليءَ صاحب جو راڳ نامو آهي مقصد فقراء ۽ عامر ماڻهن
تائين پيغام پهچائڻ آهي ڏهر جي ذكر دوران ڪنهن به سُر مان بيت
چئي سكهجي ٿو. بس پڙهڻ واري کي اها ڪالله سمجھه ۾ اچي ۽ مقصد
ٿئي.

۽ پوءِ فقير صاحب جي مشوري سان سُر ڏهر كان علاوه سُر وهاڳ
(وهاڳو) سُر مومن (راڻو) ۽ سُر ڏناسري جهڙن مختلف سُرن مان گُل
60 بيت چونڊ ڪري هن كتاب ۾ شامل ڪيا ويا آهن.

مواد جي سڀهڙن والو سلسلو اڃان هلندرئي هيyo ته سائين صوفي علي
رضا جن صاحبن ڪريمن حضرت قبل سائين عطاء الله ستاري صوفي
القادي ٺلمه يرڪه موجوده سجاده نشين درگاهه جهوڪ شريف جن سان
ملاقات جو ئائم ورتائون ۽ صاحبن ڪريمن سان ملاقات ڪئي
سائين علي رضا كتاب "أُتي اورچ هير" جو ڪجهه حصو جيڪو
ڪمپوز ٿيل هئو صاحبن ڪريمن جي حضور ۾ پيش ڪيو.
حضرت صاحبن ڪريمن عطاء الله ستاري صوفي القادي ٺلمه يرڪه جن
آنهي مواد کي نظر مان ڪديو ۽ فقير انصار صاحب جو مقالو پڙهي
فرمائون "ماستر انصار جو لکيل مقالو تمام سئو آهي مونکي خوشيه
آهي ته ماستر انصار کي منهنجون سڀئي ڪالهيون لفظ به لفظ ياد آهن".

حق موجود

أُتي اور ج هير

عدا موجود

حضرت صاحبن ڪريمن عطاء الله ستاري صوفي القادي ڏئه ٻو ڪو
جن اسان جي هن گنيل ڪوشش تي تعلم کهنا خوش ٿيا ۽ دعا مان
کڏاهڙن ڪمن کي هميشه جاري رکڻ جو حُكم فرمائين.

سارنگ سکي وج کي، وج ورا کي پت،

”صادق“ سونهن پرين جي، تنهن جو مُلهمه نه مت،

آء پرين مون وٺ، تم لوسر لوسيرو لهي (لوپلائيه صاحب⁵)

هن سموري ڪم جي حضرت سائين قبلا مُرشد نبي بخش شاه
صوفي القادي (موجوده سجاده نشين درگاهه صوفي فقير عمر ڪوت)
جن سڀستي ڪئي ۽ سائين صوفي علي بخش صوفي القادي ۽ سائين
صوفي قبلا ظهير الدين ۽ سائين صوفي قبلا صلاح الدين القادي ۽
صوفي علي رضا جن قدم به قدم مون مسکين جي رهنمايي ڪئي.
آخر هه آئون نهائتي شکر گنلار آهيان اسان جي برادری جي معزز
شخصيت عبدالله جان پنهور صاحب جو جن ڪتاب جي پروف
چيڪ ڪڻ دوران ڪافي رهنمايي ڪئي ۽ سندن لکيل مقالو
طالبن ۽ پڙهنڌڻ جي لا، سلوڪ جي راهه ۽ وات ڏسي ٿو. ان سان ڪڏ
مهريانيون اسان جي پياري دوست ۽ هن ڪتاب جي ڪمپوزر امتياز
علي پنهور جون جنهن کي هن ڪتاب جي ڪمپوزر دوران انتهاي
صبر ۽ آزمائش جي مرحلن مان گذرٺو پيو.

فقط

دُعائين جو طالب

خادم الفقراء

فائزه فقير پنهور

مُرَّعْ جي تارخ

ڪلیان آڻوڻي

ٿر مه ٻن پتن جي وچ ۾ ماڻيا ڏادي متئ، ولري سڌي ميدان کي "ڏعر" چوندا آهن، هن سُرتئي اهو نالو انهيء، ڪري آيل آهي، جوان ۾ سنمایل خیال کي هن ڏعر مان لنگھندي آيا آهن، اڳي هاتان دریاهم وهندو هو، شاهوڪاري مال ايندو ويندو هو، جسودا جنگ واپاري هئا، افسوس جو هنرائي سچ لڳي پيئي آهي نه دریاهم آهي نه مڪري، نه جسودا، نه سونگي، ائي هينر رڳو ڪندين جا وٺ ؛ آڪ ڦلاريا پيا ڏسجن، شامه مک ڪندي کي ڏسندى نى سلس رهائ ٿو ڪري اچي

اي ڪندا! کي ڀور ٿئين جو ٻالهيوں ڪر، ٻڌاءٽه راڌيون ڪن پيو گذارن؟ آج تنهنجا ههڙا حال اچيء ٿيا آهن، ٻڌاءٽه ٿون ڪن پيو ڏينهن گذارن؟ سچ ٻڌاءٽه تو ونان سين لڏي ونا آهن چا؟ تنهنجو مجر هينر چُڪا ڪيو پيو چشي، جي تو کي ڀور ٿئين جي سور جو وڌ آهي ته پٺي کي ڏڍ ڏيشي چو نه ٿو مجر پيدا ڪرن، اي ڪندا! جڏهن ڀور (دریاهم) پيو ٿي وھيو، تڏهن ٿون ڪيٺو هئين؟ جسودن (شاهوڪل واپارن) جهڙو ڪو پاندي گلبيو آئيئي يا نه؟ سچ ته هان ڀور سُکي ويو آهي، ڪندين تي اچي آڪ ڦلاريا آهن، افسوس جو جنگن (شاهوڪل ونجلن) زور چنيو آهي سر سُکي ويو آهي؛ سُونگي (محصول وٺندڻ) به هليا ويا آهن، جڏهن ياكبي نهر، ڀور وهندا

هوا، تدھن جسودن جو ونج به ڈایو نور هو. هان یور اکین دار نم رهيو آهي، ملاحن، پلثي، جا پار ڈسي، مڪڙا موئي چڏيا ئ جسودن جھڙا يار جل جي فڪرم پنجي ويا آهن.

اي مج! جلن واهز ۾ جل جال (جام) هو، تدھن تون نم موئين. هان "سرمتى سله، مهميزون ملاحن جون." تون مچي ٿلهي ٿيو آهين ئ تونا تو هئين جنهن پلثي، جي آج ڏسي تون پليو هئين. تنهن جا هان ڏينهن پنجي ويا.

اي الله! جنن تنهنجو نالو وٺو آهي، تشن مون کي تنهنجو آسرو به وٺو آهي. تنهنجي کانڌ جو پرو ئ پاندئي ڪونهي اي رب! تنهنجو ئي نالو روح ۾ رهيو آئما اي صاحب! تنهنجي صاحبى عجب آهي پن کي پاتلر ۾ پوري چڻين ئ پشن کي تاري چڻين. توکي وڌي سکه، آهي ئ پاجهه پريو آهين، جيلو تنهنجو نالو آهي. تيدڀائي تنهنجي پاجهه ٿو مگان مون پيا در ڪھشي نهاريا آهن، پر تو جھڙو در ٻيو ناهي. تون رى تپين ئ ٿوئين، چپر ئ چانو آهين، تو ڏاران پيو ڪو ٻلو ناهي. اي ڊڪٿهارا! تون پناهم جو پاند ڏيشي موئکي ڍك

اي سُتا! ايڏي نند ڪرڻ مناسب نه آهي. نندن سان سلطاني سهاڳ به، پتنبي، جاڳڻ ۾ جَسَ آهي. جِڪڻ قلب تان ڪس ٺو لاهي. رات گذردي ويني آهي، پره قتي آهي ئ نكت جھيٺا ٿيا آهن، اي هاري! اُت !! نه ته گهنا هت هشنا پونده تو پانيو ته مونسان هميشه سچن هوندا تون سجيون راتيون سعهي پئين، انهيءَ ڪري ئي پرين توکي چڏي ويو.

حق موجود

أني اورچ هير

مداد موجود

جهاني مائهنون قين دسي پلجيyo وجن. هنن كير جو ذاتقو نه ورتوا آهي. مو
دنيا کان دين وجايو وينا آهن.

هن سر هر جتي يوري، کندي ئ جسودن جو ذكر تو آچي. تسي دنيا
جي بي بقائي الله جي مردن جي لاث دانهن اشارا آهن. ذهر هي، دنيا
آهي جتي کذهين لوج آهي ته کذهين زوال. جنهن هند جسودو
سيان سج وسندى. جو آچ ڪارهڪ گھوت آهي، سو سپان مقله هر لتبوا.
جنهن جسودن زور هيئتر ناهي، تئن روحاني ونجلن جو به قحط (ذکر)
آهي. رکو صاحب ساراهم جو لايق آهي، نالي سندس ئي رهندو، پيو سپ
فاني آهي. کيدانهن ويا اهي جنگ فقير، جي وحدت جي دراهم هر
حقيقي مائڪن ملڪن جو وڃ وهايندا هننا. افسوس جو ائهن جو
هان نشان به کونهي ئ سندن جاء تي اڪ ڦلاريا بینا آهن، هن دينا هر
ٿئي، جو ئي نالو رهندو آهي. هوئي آسانجو پرو ئ پنامه آهي جي دنيا تي
پلجي، کانش منهن موڙو سين ته آسان جو حال به ائهي مج جهرو
ٿيندو، جو پائی دسي پليو ئ مهراڻ جي سکي وڃن سان موچئن جي
منهن هر پيو هو.

هن سر هر صوفي صاحبن کونجئن لاء پنهنجي درد جو اظهار ڪيو
آهي ئ سنگهارن کي ساراهيو ائس، جي سخا، مهمان نوازي، جا کوڏيا
آهن. ڪچ جي مشهور ڏاڻيل لاکي جي واکان ڪئي ائس، چو ته هو
مسکين پرور، عاجزانئ جو پرو رکنڌ هو.

(شه جو رسلي تلن ورقل)

ڏھر جي زکر جي وضاحت ئے اهمیت

فقیر افضل لغای

ئر ۾ پتن جي وج واري سئين ميدان کي ڏھر چھبو آهي. هي هڪ لفظي معني آهي جنهن کي جيترو وڌائي جي يا وڌائي بيان ڪجي اهو کري سکهجي ٿو. لفظي معني ئے روحاني معني هه کھٺو فرق آهي، روحانيت مرد کامل جي صحبت کانسواء سمجھن ناممکن آهي. جيڪي مون پنهنجي آقا کان ٻُتو، جيڪي سندن صحبت مون کي نصیب ٿي. تنهن موجب ئے پنهنجي ناقص چان موجب سُر ڏھر بابت ڪجهه وضاحت ڪريان ٿو. هن وضاحت ۾ جيڪا غلطی ڏسڻ ۾ اچي تنهن جي اصلاح لاء دعا ڪرڻ جي عنایت ڪندا.

جيئن حضرت صاحب ڪريمن کان مون ڪيٽرين ئي روحاني مجلسن ۾ اينهين ٻُتو ته ”جاڳڻ ته جس آهي“ جاڳڻ سان قلب تان ڪس لهي ٿو. سُر ڏھرتی سائين شام عبادالطيف پتائي صاحب جن به کھٺو بيان ڪيو آهي. پو لولياء صاحب سائين صادق شامه رح جن پنهنجو مت پاڻ آهن. آئون به ان پار جو پانڌئڙو آهيان سو ضرور أولياء صاحب کي وڌيڪاوليت ڏيندنس. مون عموماً حضرت صاحب ڪريمن سجاده نشين درگاهه عاليه صوفي القادری جھوڪ شريف صاحب جن کان ٻتندو هوس ته ”سائين قلندر داتا پير صاحب جن جو فرمان آهي ته هر

حق موجود

آئي اور ج هيد

حدا موجود

فقير کي گهريجي ته اذ رات کان پوه کهت هه کهت ذه (10) ذهن
ذه (10) هملکانه وساري".

مون مك ڏينهن کين عرض کيو ته قبلًا مون کي اهيyo فرمان
وضاحت سان سمجھايو. پاڻ وڏا مهريان آهن، مون تي وڏا وڙ آهن. جو
كهت چان رکنڌ کي ويلي سمجھايانوں مون کي جيڪي سمجھايانوں
اهو درگاهه شريف جي فقيرن کان لکائڻ مناسب تو سمجھاڻ. پاڻ
فرمایاion ته سائين شاهه قلندر داتا پير صاحب جن جو حڪم آهي ته
رات جو جاڳڻ لاءِ هي طريقو تمام آسان ۽ ڪامياب آهي جيڪو
فقيرن چشي ته آتون آسانيءِ سان رات جاڳي پنهنجي مرشد جو ذكر
فڪر برقرار رکان ته سنجھي مان ڪجهه تائيم آرام ڪري. اذ رات
کانپوه نماز تهجد کان فلرغ ٿي الله الله ذه 10 دفعا چشي هڪ بيت
ڏجي، تنهن کان پوه وري ذه 10 دفعا الله الله جو ذكر ڪري جئين
هڪ تسبيع مُكملي ٿئي.

پوه پنهنجي مرشد جي ڏسييل ذكر هه مشغول ٿئي، پاڻ هڪ دفعي
ڪفتکوه دوران فرمایاion ته شاهه قلندر داتا پير صاحب جن جو فرمان
هي ته "جو ده غافل سو ده ڪافر" اولياء صاحب جن پاڻ هن
حڪم تي عمل کيو ۽ سختيءِ سان پنهنجن فقيرن کي عمل
ڪرايو ايترىقدر جو جاڳڻ جي تائيم تي ڪنهن کي سُتل ڏسندا هننا ته
لئي جي زور تي به اوئاري ذكر لاءِ تنبئيه ڪندا هننا. پر افسوس جو
ملئي انهن ٻالهين جو ذڪار پنجي ويو آهي، حالانڪ درگاه عاليه

حق موجود

أُتي اور ج هير

سدا موجود

جهوک شریف جی سجاده نشین صاحب جن جی طرفان ڪجهه سال
اڳ پر سالیانی گُرس مبارڪ جی موقعی تی ٻاری، جی اڳوائڻ جی نالي
سان هدایت نامون جاري ٿيو هو تم پنهنجي ٻاری، پر رات جو 3 بجي کان
پوءِ ذكر بُلند آواز پر ضرور ڪرايو مگر افسوس جو اڳوائڻ انهي
هدایت تي غور کو نه ڪيو. اهيو ئي سبب آهي جو هنيٺر انهيءِ
عمل کو ڏڪارآهي.

حضرت صاحب ڪريم جن فرمائيندا آهن تم اسين درگاهه شریف جي
ميلي دوران ئي ڏينهن دکان کوليyo وينا هوندا آهيوں پر افسوس جو
کو خريدار ڪونهي. اسان کي حڪم آهي تم علم پرائڻ لاءِ
جيڪڏهن لوهان کي چين وڃيو پوي تڏهن به وجو چين تم پري آهي پر
جيڪڏهن اسان کي رُوحاني علم جو درس درگاهه جهوک شریف پر
 ملي ٿو تم سڀ ڪجهه وساري انهيءِ درس حاصل ڪرڻ لاءِ همت جو
سنڌو پتونههات جاڳڻ جس آهي. عشق حقيقي پر ڪيترن ئي مرحلن
کي منهن ڏينو ٿو پوي جئين کي سڀ حجاب لاهي سنيءِ وانگر روحاني
پند پر ڪاهي پوڻ جي بار بار تاكيد ڪيل آهي تم پوءِ ڪهڙا پار پتا
پُجبا جئين لولياء صاحب جن فرمایو آهي تم:-

أُتي لورهين صُبح ناهي "صديق" چئي
دُکھا ڪري پئين صُبح رهندين سمهين.

(لولياء صاحب)

حق موجود

اُتي اورچ هير

حدا موجود

الحمد لله صوفي شاه عنایت شہید جی فقراء ۾ اج به ذکر فکر
جو سلسلو جاري آهي ء قیامت تائین جاري رہندو آمین ...
درگاہم جھوک شریف ۾ تی سو 300 سالن کان جیکو درس هلندي
اچي اهو جئين پوءِ تیئن زور وئندو اچي. شل رب پاک هر فقیر کي
حضرت صاحب کریم سائین عطاء اللہ ستاری صاحب جی هدایت تی
هلن جی توفیق عطا فرمائی آمین.

دعاکو انصل لغاري

ڪوٽ حاجي صوپيو خان لغاري تعلقو دکھني

ضلعو ميرپور خاص، سند

موبايل نمبر 0300-3284626

حق موجود

اُئی اور ج هیر

سدا موجود

جیکی آهي اج

عبدالله جان پنلور

الله پاک جي ذات ازل کان انسان کي نبيں رسول جي ذريعي پنهنجي
پاک ذات جي هڪڙائي جو تصور ڏيندو رهيو آهي ته آئون نئي ازل
آهيان آئون نئي ابد آهيان آئون نئي هڪ آهيان آئون نئي واحد لاشريڪ
آهيان. پر انسان جي کم عقلی دنيا جهان جي رنگين رمنن گھر، اولاد
، بنکلا، محل، باع پنيون ٻارا، اٹ گھوڑا، خوبصورت عورتون،
خوبصورت سوليون مطلب هر آسانيش ۽ آرام کي حاصل ڪرڻ ۾
هميشه ردل هوندو آهي پر اهي الله پاک جي طرفان بندی کي پنهنجي
ياد گيري کي قائم ۽ دائم رکڻ لاءِ هڪ آزمائيش طور ڏنل هوندا آهن
بندو ان آسانيش ۾ پنهنجو پاڻ کي غافل ڪري ابدي آسانيش ابدي
آرام کي وسلري وٺو آهي ۽ اهين مسلسل زندگي جي سفر تي هلندي
هلندي هڪ ڪاري ۽ اوشه کاهي ۾ وڃي ڪرندو جتان نه کو
آسو نه کا اميد ته مтан هن اندھيري غار ۽ نه ختم ٿيڻ ولري عذاب
مان کا جان آجي ٿي پر ان پاک ذات کان غافل رهن جي ڪري
جيڪو هڪ حقیقت هو هڪ مالڪ هڪ خالق هو. ان جو آسرؤئي
نه رهيو ته هاڻ اهو غافل انسان ڪنهن کان اميد ۽ آسو رکي ان لاءِ
هن عرضي دنيا ۾ سالڪن بزرگن اوليائين نبيں ۽ رسولن ان انسان کي

حق موجود

أُتي اورچ هير

حداموجود

هي دُس ئه کس دُنا ته إاي انسان ات ئه ان رب خالق جي پاک ذات کي
ياد کرته اهو ئي تنهنجو پر جلهو اهوني تنهنجو وسيلو ئه واهر ٿيندو
پشي پر چو ٿو پٽکين أُتي خاص طور أوليانن جي بادشاهه صوفين جي
سرتاج کامل ولی حضرت صوفي صديق محمد المعروف صادق
شاهه عمر کوت جن ارشاد فرمایو آهي ته:

جيکي آهي اچ سپان، ناهه "صديق" چئي
واچي وانگروچ متي کي، مرلي کري

حضرت صوفي صادق شاهه عافل بندی کي هوشيار ڪندي چئي
رهيو آهي ته جيکو آهي اچ سپان نه ائشي جيکو سج اچ اپريو آهي
جي اچ تنهنجي ساهه ۾ پساهه نه رهيا ته تو لاء سپان نه ٿيندي ئه تون
رهجي ويندين ئه پوء پيو هئڙا هئڙين پر اهو وقت وري نه ورنندو. أولياء الله
حضرت صوفي صادق شاهه رح غافل بندی کي صلاح ٿو ڏي

سُمهي سُمهي جندڙا، اڃان ائين هيئ
نياڳا ندبون ڪرين، ڊکها ڪري پير
وڏي ڪنهن وير، منگي ويا منگنا.

صوفي صادق شاهه رح

حق موجود

آئي اور ج هير

صدام موجود

حضرت شام عبدالطيف پتلاني جن به خوب فرمایو آه تر،

سُتا آئي جاگه نند نه کجي ايستري،
جو تو سلبيه پانشيو، أمهو مانجهاندي جو ماگه
بُسلطاني سُهاگه، نندن ڪنديشي نه ملي

شامه لطيف رح

هي بزرگ هي لوليه ان غافل بندی کي اها صلاح تا دين نند نياگهي کم
چڏء اٺ چوتا،

ذرلي، ذگ سپرين، سب جوقا، جوان،
هنا هزارين ڪيترا، هت صوباء، سلطان،
تي، جامِکان، "صادق" سنپري کونه کو.

سوفی صادق شامه رح

ميري ميري مال سجا ونا "صادق" چئي،
ڈس پلي جا پال کين ڏنيائين ڪج هن.

سوفی صادق شامه رح

حق موجود

آل اورچ هيد

عطا موجود

هي دنيا هن ٿرتي تي ڪيئن بادشاهه امير سيلان سا جها آيا پراج انهن
 جا مرهم ۽ مكان نام ۽ نشان ۾ تما ملن پنهنجي ۽ پنهنجي لولاد جي
 سهولت ۽ آرام جي سامان لاءِ جائز ناجائز مال ذر ميرتي هتان هت خالي
 ڪري ويا اسان وٽ الله جو ڪلام پاڪ رسول الله عليه وسلم جي
 هدایت تي آيل آهي. پرهان اسان کي هدایت ڪرڻ لاءِ ڪو به نه ايندو
 بس اسان سچي دل سان ان تي عمل ڪيون
 اسلام جا پنج رُکن اسان کي مليل آهن.

ڪلمو، نماز، روزو، حج ۽ زکوات

پھريون رُکن ڪلمون ئي مسلمان ۽ مومن لاءِ اهم آهي. چو تم سڀ
 کان افضل ذكر؛ لاله اللاله يعني ڪلمو طبیب آهي
 ڪلمي جو اقرار مسلمان پنهنجي زيان سان ٿو ڪري ۽ پوءِ بين
 رُکن تي سچائي سان عمل ٿو ڪري ته اهو ڪامل مومن آهي ۽ اهو
 ئي ڪامياب ٿيو ۽ روحانيت جون منزلون ملثائي پران پاڪ ذات جي
 ذكر کان غافل رهيو ان کي سمجھي نه سکھيو يا رهبر جو وسيلو نه
 مليو تم بدنصيб ٿئي ويو. شاه عبدالطيف پتاچي اللاله جي ذكر کي
 سُر ڏهر ۾ خوب ياد ڪيو آهي ته اي انسان ائم ۽ سمپن (آرام) جي
 جيڪا تو غفلت پيو ڪرن هي تنهنجو جيون به چار ڏينهن آهي
 جيڪا تنهنجي طاقت جوين جواني حسن مال متابع ته وٽ آهي سا
 ڪجهه ڏينهن جي مهمان اشي جنهن اهو سُڪل يورو ٿئي ويندي

حق موجود

آتی اورچ هیر

سدا موجود

جنهن ۾ ڪڏهن پائی جام و هندو هنو مال مڃيون پکي ئے گل ڦل
گاهه ساوا لڳا پيا هوندا هنا! اچ ان ڏهران ڊوري مان جڏهن پائی سُکي
ويو ته آتي هاڻ ويرانی لڳي پئي آهي هاڻ نه مڃيون آهن نه مال آهي ئه نه
اما خوشحالی آهي. اچ آتي سُج ئے رج لڳي پئي آهي جي تون ان ڏهران
ڊوري کي سانو رکڻ چاهين ٿو ته ان ذات جي ذڪر ئے فڪر جو پائی
ڏيندو رهه ته اهو ڏهر اهو ڊورو سدائين سانو هوندو ئے پين کي به سانو
ڪندو رهندو.

الله پاڪ پنهنجي پاڪ ڪتاب ۾ ارشاد فرمائي ٿو ته

ترجمو؛ توهان منهنجو ذڪر ڪيو آتون توهان جو ذڪر ڪندس
(سوره البقره آيت نمبر 152)

حديث، پاڪ ۾ پنهنجي جهانن جي سردار حضرت محمد صلي الله عليه
وسلم جن ارشاد فرمایو آه ته :

تمام فرضن کان پهرين فرض ذڪر پاڪ ذات جو آهي

الله پاڪ سورهآل عمران آيت 191 ۾ ارشاد فرمائي ٿو ته

(اهي ماڻهو جيڪي الله کي پاد ڪن ٿا ائندني ويٺندني ئے بستري تي
پاسا ۽ رائيندي).

ان ذڪر نئي سان اهي حقيقي روحاني منزلون ماڻيندي جن لاء اولياء الله
صوفي صادق شاهم فرمایو آهي ته:

حق موجود

أُتي اورچ هير

مداد موجود

راتریون جاپن جي، آتون سی نی ڪندیس میں،
ئنهین سندا نیں، اوچاپکی نی اجارتا.

تم ان اوجاتی اهي نیش اجاري چڏيا امر ڪري چڏيا پوءِ ان بندی جي دل
ولياء اللہ صادق شاھ فقیر جي زبانی هر وقت اهي نتبون اهي رليون
اهي سوئيون رد ڪري چڏيندو.

سمهان کيئن سورين ۾ رلي رد ڪري
مون ڏانهن ڏکان چائيا ذات منهنجي جي
مارو ملنم سی تم سڀ ڳرهيا ڪالهيوں

آتون مرشد پاڪ حضرت صوفي صادق شاھ رح جي درد نامي مان
ڪجهه حوالو ڏيندنس تم جئين عام سالڪ فقراء هي ستاء آسانی سان
سمجهي سکهي.

”اي درد مند ڪن عاشقن جو چوڻ ته حق تعالى هن وجود کانسواء پئي
ڪنهن به وجود ۾ قائل نه آهي ڪن عالمن جو چوڻ آهي، تم حق
تعالي هر شيء کان پاڪ ئ هو ست آسمانن کان گھٹو مئي عرش
عظميٰ تي موجود آهي پر مونکي پنهنجي مرشد مان ڪجهه هن طرح
معلوم ٿيو آهي تم توڙي جو معني جي لحاظ کان سموريون شيون
ڪجهڙيون آهن پن زمين، آسمان وغيره ڪائنات جي صورت ۾

حق موجود

أني اورج هير

سدا موجود

لرمن هزار جهان آهن، هر جهان هڪ پئي کان بلڪل جدا جدا آهي،
انهي لحاظ کان الله تعالى به هر شيء تي محيط هر هڪ شيء کان جدا
؛ پاڪ ؛ پري آهي

هائي عاشق کي گھرجي انهي سبب جي ڪري الله تعالى کي پنهنجي
وجود هر ؛ پئن پنهنجي وجود کان پاهر سمجھي ؛ کيس گولها ڪري.
هي جيڪو چيو وڃي تو تم الله تعالى ستن آسمان جي مثان آهي تم
اتي ستن آسمان مان مراد ست شهود آهن، جيڪي پئن مثان آهن، انهن
مان تي آسمان بشری وجود هر آهن. (1) جسم (2) دل (3) روح ؛
ساڳيون نئي نئي شيون (1) جسم (2) دل (3) جيڪو ملڪي وجود هر
پئن موجود آهن. جنهن تم ستون آسمان خود آدم آهي، جيڪو عرش
جي هيٺيان آهي ؛ ان کي نئي عرش، عظيم چون ٿا، حقیقت هر اهو
عرش انسان جي کول "دل" آهي هست جي ست شهودن کان پوه طالب
غم تو وڃي تو انهي عدم جو نالو "قلب مدوری" يعني کول دل آهي.
جيڪو "عرش عظيم" نئي آهي ان عرش تي حق تعالى جو اثبات هر قيام
آهي جيئن فرمان الاهي آهي تم
"الرحمن عَلَى العرْشِ السَّتُّوِيِّ" الله تعالى عرش تي برابر رهي تو ؛ حديث
هر آهي تم "فُلُوبُ الْمُؤْمِنِ عَرْشُ اللَّهِ تَعَالَى" ايمان ولن جون دليون نئي
الله جو عرش آهن هڪ بي حديث هر آه تم؛
لا يسعني لرضى ولا سماكي ويسعني قلب عبدالمومن"

حق موجود

آئي اورج هيد

عدا موجود

مونکي نه منهنجي زمين ماپائني ٿي ئه نه نه منهنجو آسمان، مونکي
 منهنجي مومن پانهن جي دل نه ماپائني ٿي

(ارد تاموصفو نمبر 182 کن 183 تين)

عشق سندی آپ جو قلم کیدائون،
معرفت جي مس سین لالله لکیائون،
آئي الا الله جو پنو پرہیائون،
ورق ورایائون تان منجهان نه معلوم ٿيو.

(ولیله صاحب ۵)

لوليائن جي باشام صوفين جي سرتاج حضرت صوفي شاه عنایت الله
رح جي سجاده نشين عالي جناب عزت ماب صوفي عطاء الله شام
ستاري پنهنجي سالکن ئه فقراء کي هي تاكيد کندي فرمائيندا آهن
تم ابا هي ذهر جو ذكر رات جو هر باري جي فقراء کندي رهي جشن
توهان جي پاڪ ذات الله ئه مرشد سان سدائين رابطو ئه واسطو هلندو
رهي پاڻ هميشه فرمائيندا آهن تم ياد کندو تم ياد رهندو وسارندو تم
وسري وندو! تم هي وقت هي زمانو هي جي اچ اسان وٽ جديد شيون
آهن ڪمپيون انترنيت، موبائل فون سيللاتيت هي سڀ الله جي ذات
ظرفان اسان کي انعام طور مليل آهن پر پنهنجي غفلت جي کري اچ
به انهن تي پين جو ڪنترول آهي ائل کان الله جي ذلت مهرباني فرمائي

حق موجوده

آتی اورچ صید

سخا موجود

روحانی طاقت ئے منزلون پئی تو تی آشکار کری سی تو تان ناراضه تی
کئی تو کان کسی نه ولی ئے پوہ اها ورد ، سجود ملکوت حقیقت
طریقت ئے پیون منزلون بہ ہین پورن جی حوالی نہ کری چدی.

انہی جگہ تی سائین صادق شاہ فرمایو آهي ته:

سو سپوئی سبحان جو تو جت نہ چاتو،
عقل سین الله ڈانهن پیر نہ ڪھن پاتو،
سندونینهن ناتو پورن پاگی آيو.

(سائین صادق شاہ رح)

چوتھے الله هر جگہ ئے هر من ہر آهي

صبہ صاحب ہیکڑو جاء بجائے ذاتی
سو "صادق" سو سپریں سو ڪش سو کاتی
جامون اک پاتی حوصلو حیران ٹیو.

(سائین صادق شاہ رح)

سدا موجود

آئي اور ج هيد

حکم موجود

آئي اور ج هيد

قائمه فقیر پنہوڑ

سر دُعْر تی مختصر روشنی

سر دُعْر ۾ لویا، صاحب مُرشد حضرت قبلًا سائین صدیق محمد صادق
 شاہ صوفی القادری ۽ (درگاہ صوفی فقیر عمر کوت) جن پنہنجی
 کلام ۾ کئی ڪندين جي وٺ سان ڪالہیون ڪندي یور ڌئين جو
 احوال پچیو آهي

ڪندا یور ڌئين جون ڪرکي ڪالہیون،
 ڪنهن پر ڏینهن گزاریشين، ڪنهن پر راتیون،
 تو ۾ مالہیون ٻتیون آئش واریشين.

(لویا، صاحب ۵)

ٿه کئي وري لاکي جي سارام ڪئي آهي

تون لاکو لکن جو ڌئي، آءا اکلیائی اوڻه
 مني، پریم هئڻ، کو ٻڌان کوڻه
 لاکا تنهنجي ڪوڻه پیئي پڑي گهاریان

(لویا، صاحب ۵)

ڪئي الله جي سلمهاون عرضون، آسرا اميدون رکيون آهن

حق موجود

أُتي اورچ هير

عدا موجود

پاچه به ايستيانى كهران، جيتو تو نان
 ٹون منهن ٹون ٹوئيون، ٹون چپر ٹون چان
 چوان چا آئون، توکي معلوم سپكا.

(وليلاء صاحب^۵)

توري کئي محبوبين جي گھرن کي دعائون ڈنيون آهن،

دينگر دلو مر ٿئي اذيو جو اوڏن

جنهن پروپهي کن، ڪالهيون لاکي ڄام جون.

(وليلاء صاحب^۵)

کئي ڪونجهڙن جي ڪنڪ جي ڪالهه ٿا کن،

ڪنڪ تنهنجي ڪونجهڙي، مونکي ٿي ماري.

هڪ ڏکوس ڏيل هر ٻيو سچن فه سلاتينه.

وڳرا آواري، نه وئون اڌامي اوڏهين.

(وليلاء صاحب^۵)

توري کئي وري سجي رات جاڳي رب تعاليٰ جي عبادت کرن جو

حڪم؟ کئي وري رات جو سمهن واري کي نياڳو ڏسيں ٿا.

سمهي سمهي جندڙا، اڃان ائين هين

نپاڳا ندبون ڪرين، ڏکها ڪري پين

وڌي ڪنهن وير، منگي وبا منگنا. (وليلاء صاحب^۵)

اھر شريف صوفي فقير هر جي ذكر جي شروعات بلت روایت

وليلاء صاحب جدھن درگاهه جھوک شريف مان هجرت ڪري اھر

شريف موجوده صوفي فقير عمرڪوت اچي رهيا. ان وقت اھر شريف

(صوفي فقیر) مه جنات جو تمام گھنو اثر هوندو هو. لولیاء صاحب رح
جن سان گذ آیل فقراء سائین جن کی عرض کیاںون ته قبلًا هنی
جنات جو تمام گھنو اثر آمی گھرن توڑی رستن مه ایندڙ ویندڙ مائیون
کی تک ڪری ئی انهی کان چونکلاری لاہ ڪا وات ڏسيو.
لولیاء صاحب، جن فرمایو ته آذهبی رات جو اُنِي سُر ڏهر جي بیتن سان
گذ ذکر ڪندا کيو مطلب ته هڪ بیت سُر ڏهر جو؛ پوه 10
دفعا الله الله جو ذکر ڪري هڪ تسبیع محکمل کيو. اهڻي
طرح اميyo ذکر جو سسلو اھر شريف صوفي فقیر مه شروع ئي ويو؛
انهی کان بعد جنات جو اثر مائين مان آهستي آهستي ختم ٿيندو ويو.
(هن وقت انهن گھرن مه اهو ڏهر واري ذکر نه هئش ڪري ساڳيانی
جنات جا ثرات ٻڌن مه اچن ٿا پر افسوس جو اهي مائیون لولیاء صاحبن
جي ٻڌليل رستي کي وسلي وينا آهن).

لولیاء صاحبن رح جن رات جو سُمهڻ تي سختي سان منع فرمائيندا هنا
آذهبی رات جو ذکر جي لاہ فقراء کي لٹ جي زور تي به اٿاريندا هنا.

سمهڻ سُک ه جندڙا، لاہ ه پڇلانه

ڪُرجهوري، ڪيٺان، ڪالهونيان اڄ گھڻي (لولیاء صاحب ۵)
هڪ دفعي لولیاء صاحبن رح جن پنهنجي فرزندن کي لٹ جي زور تي
اثاري رهيا هناته سندن ٿئين نمبر فرزند حضرت سائين قبلانظام الدین
لولیاء (لوال) صوفي القادي رح جن کي پير مه لٹ لڳي وئي جنهن بعد
سندين پير مبلڪ مه قت لازخما به ئي ويو حضرت سائين قبلانظام

حق موجود

آئي اور ج هير

سدا موجود

الدين أولياء (أول) صوفي القادری رح جن پنهنجي پوري حیاتي اهو قت
(زخما) کي ختم ٿيڻ نه ڏنو. جذهن به ڦت (زخما) ختم ٿيڻ لکنلو هو
پاڻ رح انهي کي چاكو جي زور تي وري تازو ڪري ڇڏيندا هناء.
کنهن فقير! سائين قبلانظام الدين أولياء جن کي انهي ڦت (زخما) جي
دوا ڪرڻ جي لاء عرض ڪيو پاڻ رح جن فرمایو: "اگر تکلیف نه
هوندي نند اچي ويندي". (مطلوب ته انهي ڦت (زخما) جي تکلیف جو
مقصد رات جو سُجاڳي هو)
”ذکر ڏوكويما جاڳن راتزيون، اي ماء راتزيون“

(ولياء صاحب رح)

انهي سمورين ڪالهين سان فقط اهو ئي مقصد حاصل ٿئي ٿو ته
سموريون حقيقتون انهي ڏئي ڏانهن آهن، هر شيء فاني آهي صرف رب
تعاليٰ جي ذات باقي رهندی رات سمهن لاء نه پر جاڳي رب تعاليٰ جي
عبادت ڪرڻ لاء آهي.

جئين أولياء صاحب جن فرمایو؛

”اي غافل! ڏئي تعاليٰ سموريون شيون تنهنجي لاء ۽ توکي پنهنجي
بندگي لاء پيدا ڪيو ائس پوءِ چاجي ڪري تون پنهنجي ناداني ۽ بي
وقوفي جي ڪري پنهنجي مالڪ کي وساري ويٺو آهين ۽ اجايو حرس،
حس ۽ خيالن ۾ قيد آهين، ياد رک! اهي خيال خطرا تنهنجي جان کي
بكایل ڏيکن جيان کائي رهيا آهن“. (سائين صادق شاه، ڪتاب درد نامو)

سدا موجود

اُنچ اورچ هير

حق موجود

جئين اوليا، صاحب جن جو هي بيته

ستجيون راتيون سمهين، ائين ڪين آشور

صُبح سهندلين شور، ڏکي ٿون ڏاتار جو

اوليا، صاحب صادق شاه، صوفي القادری (ح)

سمجهائي : يعني سچي رات سمهين غفلت ۾ گذاري چلنئي ئه اسر جو
 ائي رب تعاليٰ جي عبادت به تو ڪرين پوءِ تنهن تم سج ايوري ئي رب
 تعاليٰ تو کي تکليفن ۾ وچهي ٿو. صبح سهندلي سُور هي هي معني
 قيامت جي ڏينهن ڏانهن اشارو آهي. (رقم الحروف)

ساڳي ئي طرح سان شاه عبدالطيف پئائي «جن فرمایو:

ساری رات جاڳي، جن ياد ڪيو سبحان

آديون عبدالطيف چئي تن جي متى لدومن

ڪروڙئن ڪن سلام، آسڻاچي ان جي

شاه، صاحب (ح)

سمجهائي : جيڪي ملئون سچي رات جاڳي رب تعاليٰ جي اڳان
 پاچھائين ٿا رونن ٿا ڦئي کي ياد ڪن ٿا انهن جي عبدالطيف چئي متى

حق موجود

اُتی اورج هیر .

عدا موجود

(خاک) به مان واري آهي ئ ڪروڙين مائڻون سندن حضور ۾ اچي
سلامي ڏئين ٿا. (رافق المعرف) *

ء هڪ ٻئي بيت ۾ شاهم صاحب فرمadio:

تن تسبیع من مثیون، دل دنبورو جن،
تندون تنهن طالب جو، وحدت سُروچن،
”وحدة لاشريك له، اهيو ئی راپ رکن،
سی سُتا ئی سونهن، نند عبادت تن جي.

سمجهائي؛ انهن جو تن تسبیع ئ من مثیو بشیل آهي ئ انهن جي دل
دنبوري جيان ڌئي تعاليٰ جو ذكر کري ٿي (دنبوري جي تار مان الله
الله جي آواز ايندي آهي) تندون يعني نسون انهي طالب جو هميشه
وحدت يعني تون ئي تون جو ذكر ڪندي وچنديون آهن، ”هو هڪ
آهي ان جو ڪو به شريڪ ناهي، بس اهيا ئي ڪالله انهن جي سمورين
جي رکن ۾ هلي ٿي، اهي سُتل به سهنا پيا ڏسجن ڇاڪاڻ جو انهن جي
نند به عبادت بشیل آهي.

(هن بيت ۾ اوليناء الله جي نند کي عبادت چيو ويو آهي ڇاڪاڻ جو
انهن جي نند فقط ظاهري اکيون بند کرن آهي سندن اندر هر دم
سچاڪ رهي ڌئي تعاليٰ جي ذكر کري ٿو. طالب کي گھرجي تم هو
پنهنجي اندر کي اھري ريت خُدا جي ذكر ڏانهن مائل کري).

حق موجود

اُئی اورج هید

سدا موجود

رات جو جاپن جي حوالي سان رب تعاليٰ قرآن پاك ۾ فرمایو آهي ته

ترجمو : اي چادر وارا ! رات جو اُئی عبادت کندو ڪر ، سچي رات ن
پر اذ رات ، يا انهي کان گھت ، يا انهي کان وڌيک ، ۽ پڙهندو ڪر قرآن
سنهي نموني سان ، تمام جلد اسيں توهان تي نازل ڪرڻ ولارا آهيوں
هڪ وزني ڳالهه (كجهه واري) بيشڪ رات جو اُئڻ نفس کي قابو ڪرڻ
لاء هڪ مفيد ۽ بهترین ذريعو آهي ، ۽ اهو بهترین وقت آهي قرآن پڙهن
جو چاڪاڻ جو ڏينهن جو تون مصروف هوندو آهين ، ۽ پنهنجي رب
تعاليٰ جو ذكر کندا کيو انهي جا ٿي وجو ، ۽ پري ٿي وجو ان
وقت) دنيا کان . (سورت مُزمِل ، آيت نمبر 1 کان 8)

هڪ پي جگه ، تي رب تعاليٰ فرمایو :

ترجمو : يعني تون جڏهن غافل ٿي وڃين ته پنهنجي رب تعاليٰ جو
ذكر ڪن ٿيون ملانڪ سڀوارا ، پکي پرندم هوا ، پائی ، وٺ ٺڻ ، پڙه
زمين توڙين آسمان جي وج بلڪ ست آسمانن تائين تون نئي تون جي
تنوار آهي پر افسوس جو انسان جي ڪنن تي دنيا جي حرم ، حوس ؟

حق موجود

أُتي اورج هير

سداموجود

نفسی خواهشن جا پردا چزیل آهن انهی کري اسان انسانن کي اهيو سپ کجهه ٻڌڻ مه تتو اچي.

انسان سڄيو ڏينهن ڪوڙ ڪلا ئ پيا اهڙا ڏوھم کري ٿو انهی سان ان جي دل تي ڪت چڙهي وڃي ٿي انهی ڪت لکڻ جي کري ماڻهون جي دل تي ڪنهن به نيك ڪالله جو اثر تتو ٿئي انهی ڪت جي صفائی جو عمل ضروري آهي ئ دل جي صفائی خُدا جي ذكر سان ٿي آهي. جئين نبي پاك صلي الله عليه وسلم جن فرمadio
لڪل شيءٍ صقالته، وصقالته القلوب ذكر الله

يعني جئين هر شيءٍ جي صفائی آهي دل جي صفائی خُدا جي ذكر سان آهي.

رات جو گھشي جاڳڻ ئ تورڙي سمهٺ جي باري مه قُآن شريف مه ارشاد آهي تم:

اهري ريت هڪ ٻي حديث پاك آهي تم
ترجمو: منهنجون اکيون تم نند مه بند هونديون آهن پر دل کي نند ناهي هوندي:

سيدنا غوث اعظم رح جن فرمadio
الخير فكل الخير في المقطم والشر فكل الشر في النوم
يعني: سموريون ڀلايون جاڳڻ مه آهن ئ سموريون خرابيون سمهٺ مه آهن:

محبت جي ميدان ۾ عشق کڙو ڪڍيچ
فڪرمان فقير چئي هنثين کي هشيج
اندر اڳارڀ، ته ڪٿ نه چڙهي ڪڏهن.

دنيا جا سمورا مذهب خُدا جي هئن کي تسليم ڪندڻي مختلف انداز
۾ پنهنجي رب کي ياد ڪن ٿا جئين دنيا ۾ سمورا درياء مختلف رستن
کان اچن ٿا ئ پوءِ ڪڏئي هڪري سمند ۾ داخل ٿين ٿا اهري طرح
سمورا مذهب ڪڏئي رب تعاليٰ تائين پهچن ٿا سمورن جي بنیاد فقط
هڪ ئي ڪالله ئي ٻڌل آهي
جئين هندن جي پِڪوت کيتا ۾ لکيل آهي:

جو جاكت اي او پاوت اي

جو سووت اي او خووت اي

معني جيڪو جاڳيو اهو پنهنجي رب کي حاصل ڪندو ئ جيڪو
نند ڪندو اهو پنهنجي خُدا کان پري رهندو.

صاحب شهیدن حضرت سائين صوفي شاه عنایت الله سرتاج صوفيان
صوفي القادي " جن جو فرمان آهي ته"

الله بَسَ اللَّهُ أَهِيْ، اللَّهُ كَانَ سَوَاءٌ بِيْ شَيْءٍ حَوْسَ أَهِيْ خُدا جو ذَكْرٌ
سپني شئين کان مئي آهي. خدا جي ذكر ڪرڻ وارو سدائين سُرها ئ
ٻهڻ جهانن جي سختي کان آجا (بى خبر) آهي، رات جو جاڳڻ هڪ

جن موجود

أُتي اورج هيدر

سداموجود

عجيب نعمت آهي شرف بي ئ ثواب بي، آج هي ميدان، پت، کوء ئ
چوکان آهي، سپائي نه هي پت رهندو نه کوء نه چوکان. جلدي بوڙ جو
خدا جي ياد جو هي وقت آهي سُچاڪ ئ هوشيار تي، ائين تتو چوان ته
جهان کان جُدا تي پر جنهن حال ۾ هجين خُدا سان گڏ هُج

(يقول سائين صوفي شام عنليت شهيد رح درگاهه جھوک شرفا)

حضرت سائين فضل الله شاهه داتا شاهه قلندر رح جن پنهنجي ڪتاب
ارشاد نامي ۾ طالبن کي رات جو جاڳڻ جي حوالي سان فرمایو آهي ته

طالب کي ٿورڙو سمئڻ کهرجي، پنهنجي بستري کي نرم نه رکجي،

ء لباس به آرامده نه پائي چاڪاڻ جو متان سندن سئي لباس ئ نرم
بستري جي ڪري نند اچيس ئ پير ڊکها ڪري به نه سمئي، پر
جيڪڏهن وئي وئي نند ڪري ته ان ۾ کو حرج ناهي چاڪاڻ ته
وئي جي نند ۾ اجايَا خيال نه ايندا آهن.

(ارشادنامو صفوونمبر 49 کان 48)

مطلوب ته ساڳو ئي فڪر ئ فلسفو آهي جيڪو رب تعاليٰ ئنبي پاڪ
سُممه ڦرعي پاڪ ذريعي پُذایو صاحبن شهیدن کان سائين فضل الله
شاهه داتا شاهه قلندر پير ره ئ پوءِ اولياء صاحب سائين صادق شاهه
جن پنهنجي قول ئ ڪلام ذريعي اسان عامر ماڻهن تائين پهچايانوں.

حق موجود

أئي اورچ هير

سدا موجو

پيهي جا پان ۾، کيم دل پرک،
 ته اکر مڙوني، هيڪ ڙولڪن وارالك،
 سين سين اٺ سالڪ، سڻي وئيا صديق چئي.

(ولياء صاحب⁵)

حضرت صاحبن ڪريمن سائين عطاء الله ستاري صوفي القادي (سجاده
 نشين درگاهه جيو ڪ شريف) جن پڻ فرمائيندا آهن ته؛

جو جاكتا هي وه پاتا هي،
 جو سوتا هي وه کھوتا هي.

صاحب ڪريمن وڌيڪ فرمائيندا آهن ته کھوتا جون ٻه معني آهن
 هڪ کھوتا وڃائڻ کي چوندا آهن ٻيو کھوتا گڏهه کي چوندا آهن هلي
 سمجھڻ واري تي آهي ته هو ڪھڻي معني سمجھي ٿو.

رات جو جا ڳڻ ئ ذكر ڪرڻ جي حوالي سان ُمرشد سائين حضرت
 قبل نبي بخش شاه صوفي القادي ڏلتے برڪة سجاده نشين (درگاهه
 سائين صوفي صادق شاه صوفي فقير عمرڪوت) جن جيڪي هن
 گنهگار کي حڪم ڪيانون يا جيڪي هن بي ادب سندن روحاني
 محفل ڪچهري ۾ ٻُتو انهيء ۾ جيڪو ڪجهه حال عقل ياد اهو لڪن
 جي ڪوشش ڪئي اتم احسان ُمرشد سائين جا جو هر ڪالهه کي

حق موجود

آتی اورچ هیر

سدا موجود

اهري ته سنهئي ئ آسان انداز پ دايانون جو مون جهري بي عقل ئ كهت
سمجهه واري مايئون کي به سمجهه اچي سکهي:

هو جي ٿورا سجن، سڀ مون پانيان سور

پهتس تان پور ڪڻ ڪڻيندي ٽن جي

(ولياء صاحب رح)

ٿورا ڪئين ٿورا، مون تي مارون ڄام جا،

ٿر پ واري ٿوري، تسيحان گھئينرا،

پلانيون ئ پيرا، ڪئي ڪئيندسا ڪيترا.

(شاه صاحب رح)

انهن فرمانن ئ حكم من مان ڪجهه فرمان فقراء تائين پنهچانش پاڻ تي
فرض سمجهان ٿو. صوفين سڳورن جو پيغام آهي ته :

كهت کائين، كهت ٻالهائش، كهت سمهئش،

(ڪنهن مايئون يا فقير فقراء جو خيال ٿي ته انهي متى ذكر ڪيل
نهي ٻالهين تي آساني سان عمل ڪيان انهي کي گھرجي ته هو نقلی
روزارکي، روزن سان تنهي فرمانن تي عمل تي وجي ٿو) (اقم العروف)
هڪ دفعي مرشد سائين حضرت قبله نبي بخش شاهء أولياء صوفي
القادي مساجن جي ڪچري پ وينا هئا سنجن همپاڻ سنهارن دلته بركه
مون مسکين گنهكار ڏانهن ڏسي فرمایون ..

”بابا شريعت ۾ قُرآن ۾ حدیث ۾ پاڻ کي حڪم آهي ته هر مهيني
 ئي روزا رکجن، مُلان پاڻ رکن ٿا انهي ڪري ڪنهن کي ٻڌائين ٿا“
 انهي ڳالهه تي مون گنهڪلار عرض ڪيو ته قبل روزا ٺئي گڏ رکجن؟
 پاڻ سُنهلن مديء جا لک احسان جو وڌيڪ سمجھائي ڏيندي فرمایائون
 ته ”بابا لوهان جي مرضي آهي بهتر ائين آهي ته هڪڙو روزو رکي
 ڪجهه ڏينهن بعد ٻيو روزو رکجي. اهڻي طرح پوري مهيني ۾ ئي روزا
 پورا رکجن؛“

(نفلی رون جي حوالی سان سائين داتا شاهه ٽلندر جن پڻ ارشاد نامي هر
ڪافي سمجھائيون ڏنيون آهن) (رافق المروف)

ھک دفعہ مُرشد سائین حضرت قبلانبی بخش شاھ مُسٹھارن لمعہ یوکٹے

جن فرمایو ته ”بابا رات جو 12 و ہگی کان پوءِ سمهن پاٹ تی حرام آهي“
انھی ڪچھري ۾ وينل ڪنهن فقير عرض ڪيو ته قبل رات جو
سُجاگي تئي تئي ايتري قدر جو وڃي سچ ٿو اپوري.

انهی تی سُنھارن مسکرائیندی فرمایو جبایا جی پیٹ پری مانی
کائی سملبو ته سُجاگی کئین ئیندی؟ پلاء بُک پر بے کڈنھن نند
آئی آء؟

(مطلوب تم رات جو کھجور کائیں مان ملئیوں کی سُجاکی رہی ٿی) (رقم العروف)

حق موجود

آتی اور جهیر

هداموجود

مُرشد سائين حضرت قبله نبی بخش شاهه سُنهارن هلمت یوکه جن اکثر
دفعه رات جو 3 و چکی سُبتل فقراء کی نند مان سُجاپ کری فرمائيندا
آهن تم بابا آگو سج اپری وبو آهي

هک دفعي مُرشد سائين حضرت قبله نبی بخش شاهه سُنهارن هلمت
یوکه جن فرمایو ”بابا! سائين صادق شاهه رح جن جي فيض جا مت
پريل آهن پرافسوس جو کو اڃارو تو ملي.
ساڳي طرح هک پيءَ کچھري ۾ پاڻ سُنهارن مدد فرمائيون ته
اسان جنهن مرض جا طبيب آهيون ان جي لاءِ کير به تو
اچي مائيون فقط دنياوي مستلن جون ڪالميون ڪن ٿا. حقیقت: جي
کير به پُچا تو کري:

تون حبيب تون طبيب، تون دردن جو دارون،

آتون عاجز آهيان، تون سکھيون لمين سارون،

ڪريان پئي ڪارون، جتنين پُکي تنهنجي هت ۾.

هک دفعي پاڻ سُنهارن هلمت یوکه جن فرمایو ”بابا هتي هر قسم جو وکر
 ملي ٿو اوھين جيڪاشيءَ کھرندوءَ اها هن در تان اوھان کي ملندي.
هک دفعي مالکن جي کچھري ۾ وينا هناسين ته ڪنهن فقير
عرض ڪيو ته قبله! اسان جو دل خدا جي ذكر ڏانهن تو وري.
پاڻ سُنهارن هلمت یوکه جن فرمائيون ”مطلوب ته لوھان کي خُدا جو ڊپ
ناهي جن مائهن کي خُدا جو ڊپ هوندو آهي انهن جون دليون هر وقت
ذڪر ڪنديون آهن:

حق موجود

اُتھي اور ج هيدر

سدا موجود

هڪ دفعي مُرشد جن جي ڪچري ۾ وڃاهنائين ته ڪنهن ماڻهون
 جي گناري وڃن جي ڳالهه هلي رهي هئي ته پاڻ سُنهارن لفته يو ڪٿه
 فرمایو هر هڪ ماڻهون کي وڃو آهي جنهن بعد پاڻ سُنهارن لفته يو ڪٿه

لولياء صاحبن جي ڪلھي ٻڌائي

سائي سنڌي وله، ڪاك گهڙندو گرهو،
 مومن صحيح ملٿي، دور ٿيندو هيء ديله،
 ننديا وڏا سڀ هلندا، رائان رتي رنه،
 آخر انڌا سڀ چئبا، جن هٽ نه ڏڻو ڏيٺه،
 وئي ڪون ورثو، ان چَپر سندو چيءه،
 ”صادق“ ڪنهن جونه هلي، اُتي مَگْرَمَيه.

(پاڻ سُنهارن اولياء صاحبن جن جي سجي ڪافي پڙهي ٻڌائي)

مُرشدن لفته يو ڪٿه جن ڪافي اهڙي تم انداز ۾ چئي جو ٻُڌندڻ جي
 اکين ۾ لُرڪ اچي وي.

مُرشد سائين جن جي محفلن ۾ اهڙيون ڪافي سمجھائيون مليون
 مون گنهگار، مسڪين تي مالڪن جا ڪروڙن احسان آهن مُرشد
 سائين اسان سجي فقراء، مریدن مئانهن تمام کهڻا مهربان آهن، سندن
 شفقت سانوڻ جي مند ۾ وسڪاري جيابن اسان گنهگارن مٿان هميشه
 وسندي رهي ٿي

حق موجود

أُتي اور ج هير

سداموجود

دعا آهي ته رب تعاليٰ مالکن کي خضری حیاتي عطا فرمائي، سندن
حکمن تي عمل کرڻ جي توفيق عطا فرمائي.

سچن اڳئي سُهنا، پيا ويتر ڪيلائون وس،
مُنهن ڳورائي چند جئين، ڪارا پرين کييس،
جي هيئئري منجهه هميش، سي مر اوڏاهون اکين کي.

(ولياء صاحب ۵)

سچن اڳئي سُهنا، پيا ڪجل پنن نيڻ،
اچي رهيم روح ۾، جئين ماکي اندر ميڻ،
اهڙا سوڏا سيڻ، سي مر اوڏاهون اکين کي.

(ولياء صاحب ۵)

دعاگوءَ

خادم القراء

قائم فقير پنهور سانگھر سند

موبايل نمبر 0300-3589028

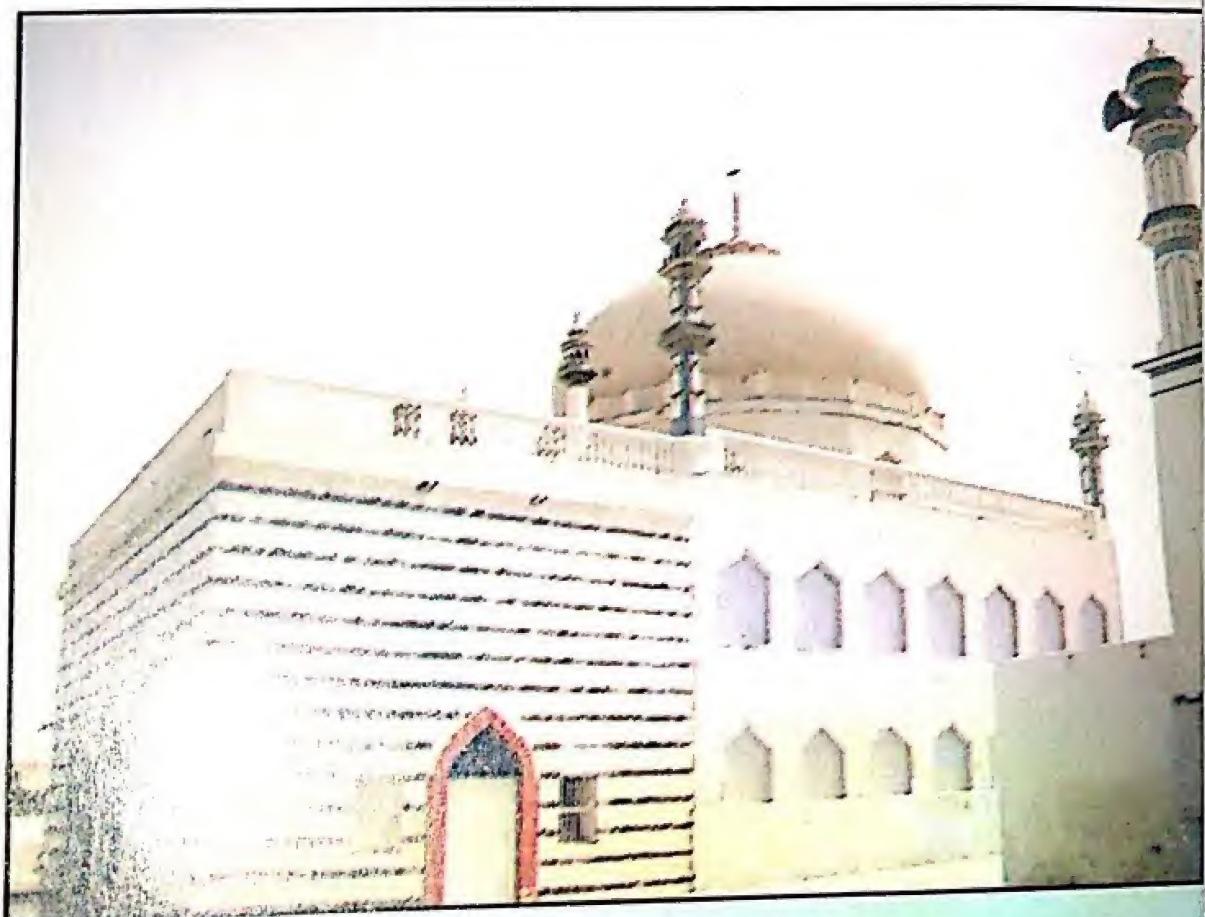
کافيون

اولیاء صاحب حضرت سائین صدیق محمد "صادق شاه" صوفی القادری
 جن پنهنجی کلام ۾ هڪ طرف سچاگی یعنی رات جو جاگئ، رب
 تعالیٰ جو ذکر کرن عبادت کرن جو حکم فرمایو آهي ہی
 طرف من کان پوءِ قبراءِ منکر نکیر (ملائک) جو پڻ احوال ڏسیو
 ان انهی کلام مان چند چونڊ کافيون پڻ پڙهندڻ جی سامھوں
 پیش کجن ٿيون

تلہ:

رب صاحب سائین آهي، متان کا سينو ساهی.

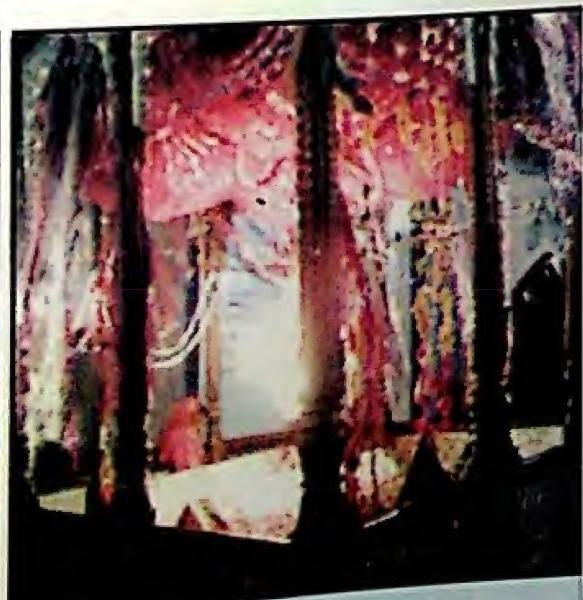
1. حکم حاکم هئ ۾ کام وئو کاهی.
2. موت موaranهی نه تری، کی دلئن کی باهی.
3. رب لاحول ولاقوته، دُس دُنو اي ڈاهی.
4. صادق سی سپ کنهن "لا" سین وڌئن لاهی.

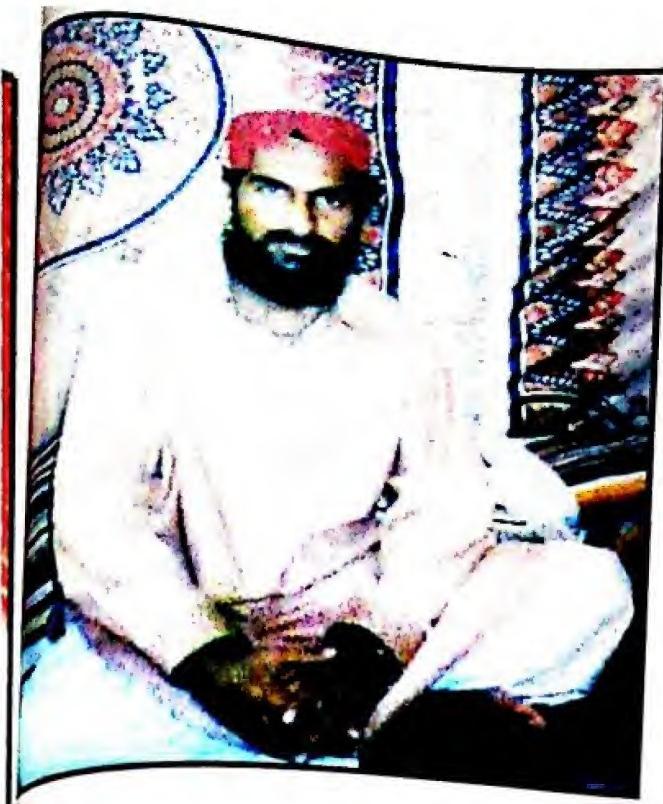
درگاہ جہوک شریف

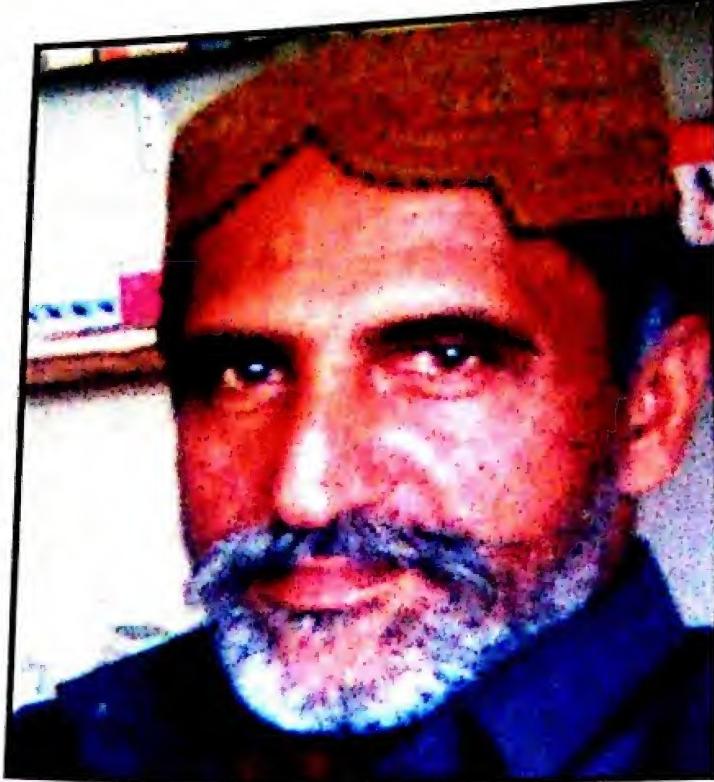
میلی ہر سماء وارو را ہک

روضی شریف جو اندریون ڈیک

سائين قبلہ ظہیر الدین صوفی القادری

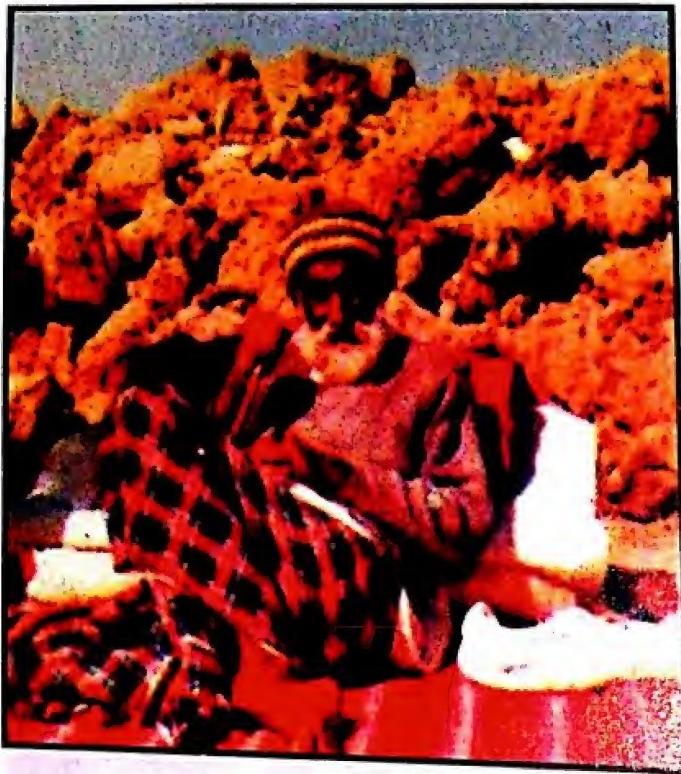
سائین قبلہ علی بخش صوفی القادری

صوفی علی رضا

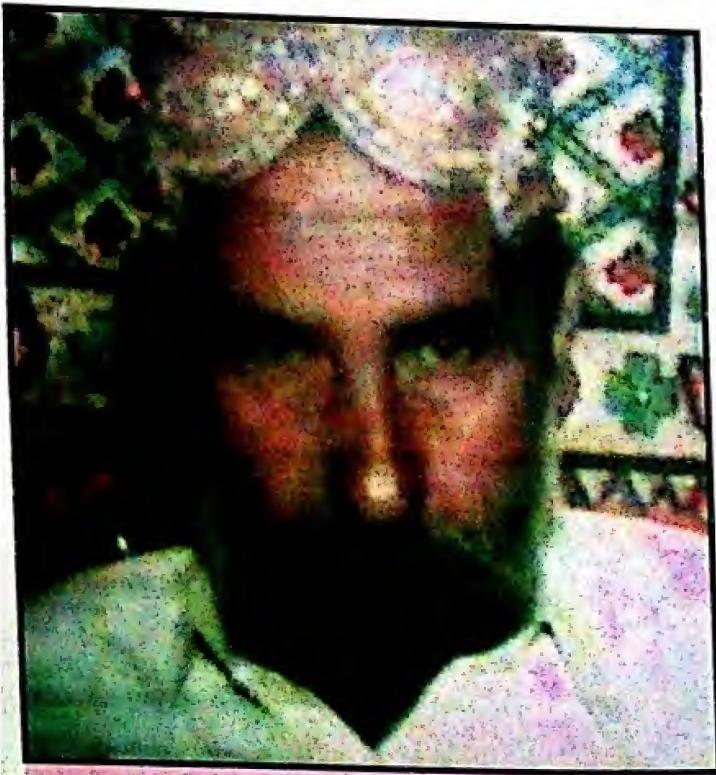
سائین قبلہ صلاح الدین صوفی القادری

حضرت قبله سائين خُدا دوست صوفي القادری رحمۃ
(پنجون سجادہ نشین)

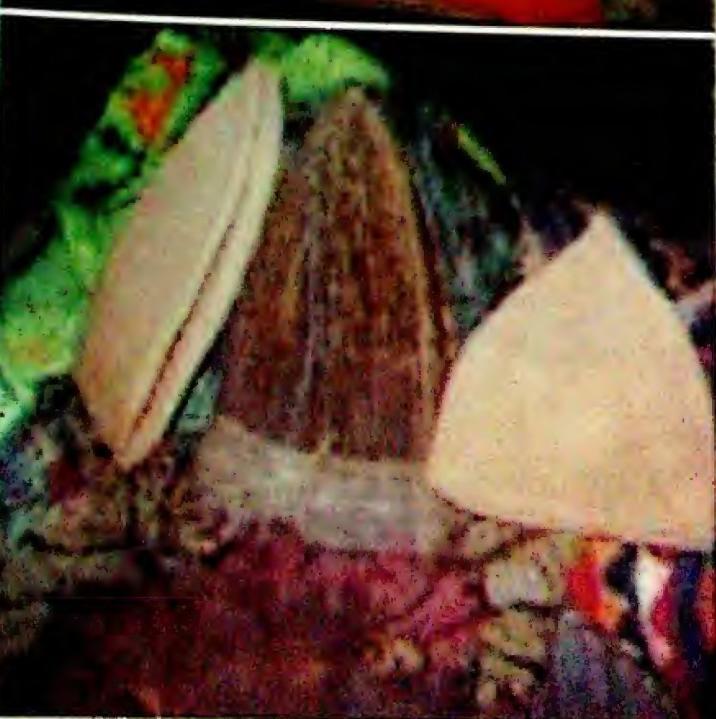
سائين قبله مرشد خُدا دوست گرو سائين
سائين قبله نبی بخش شاہء سائين علی بخش

مرشد قبله سائين نظام الدین ثانی ولد سائين صوفي خُدا دوست رحمۃ

مرشد سائين قبله نبی بخش شاہء اولیاء صوفي القادری

اویاء صاحبن جا تبروکات

حق موجود

آئي اور ج هير

سدا موجود

تلهمه:

هنڌري و هي حيراني، جئين تون نانه نکو نيشاني!
 تو ری نور ظھور م، ڪعبی جيئن قرآنی
 سپ تي صاحب تون و سين، "لما" لامکاني
 ائيو تنهنجي عشق م، پسن حال حقاني
 سري مئا انهيء سور م، تون ثابت ٿئين نه سبحانی
 هي تو کان بناء بنیو، سوتون ڪھرو جانی
 "لايشرك بعبادته رب احدن، نکو تو ثاني"
 محمد کي معراج ٿيو، آواز سو الحاني
 "صادق" پسي ڪئين سکھي، پرين تو پيشاني.

تلهمه:

آئي جا ڪڻ جي، تدھن تو نند ڪني
 ڪني تو ڪانه سُئي، قبر جي پُكار
 اچي پونڊئي اچتو، ڪتیندو ڪاپار
 ملاتيڪ اينڊئي اچتو، ڪتیندو ڪاپار
 "صادق" انهيء سور م، نيري ٿمن نار

حق موجود

اُئی اور ج هیر

سدا موجود

تلہ،

ذک دکویا جاکن راتریون، ای ماہ ! راتریون،
اوستری اثاریو سی، جاکپیو پانن جھاتریون،
سنجهی رهن سمهی، تن کن کھتریون چاتریون،
مون کی پرین جون، کھن ٹیون کی کاتریون،
سنجهی بیٹون ”صدیق“ چوی تن کی صبح ملن داتریون.

تلہ،

آرس اسور جو، تن اکین کین کیو،
سورن بنا سپ ہر، دسن کین پیو،
سی مر مون مرن ماری مری ، جن سُتی سات ویو،
روئن رت پرین لا، ون ون، هیٹ وہیو،
غافل ٹیون غفلت ہر، تن دکن دنوع دیو،
”صادق“ رہیون سکنڈیون، تن اھڑو پله پیو.

تلہ:

ستین کھرئی سور جو تو پهہ پریان جی وسیلو،
 تو کی خوابن خوش کیو، وہمن کیئی وہلور
 کتیو هدھین کھوریو، متان و جائی مور
 ہی نہ وطن تنهنجو، ذکیا! وندین ڈور
 متی و سائیندی منھن تی، پلر پریان جو پُور
 متان ”صادق“ سپرین ذکی کنی ڈور

تلہ:

ھٹ سان ھیرائیو، تو من ری زیانی،
 پاٹ نہ پلین پنهنجو، تون پین سان گیانی،
 کلھن کرامت کرین ٹو، کڈھن ھٹین کانی،
 - نالو ونج ”نام“ جو، ہی جگ سپو فانی،
 ”صادق“ ھٹیو ٹی هلح تون، چدج مان گمانی.

حق موجود

أُتي اور ج هير

سدا موجود

تلهم:

ذُسْنِ په تي ذينهن، هي وئن هتي جا،
ريلن ۾ رئن وهي، هڪل سُجي شينهن،
سدا نه هوندا ساهم سان، هي ميلاني تجا مينهن،
أُتي اور الله سان ! ستوا آهين ڪيڻ،
”صادق“ آهين ساعت ڪا، نيهي نپائج نينهن.

تلهم:

أُتي كوت كات چورڙا، وجين رات وهائي،
چوري جي چوري ڪن، پي چوري ڏ ذات،
اجهي اجهي آيا، پي وائي ڪن نه وات،
پُرسن پهريون پاڪڙيون، وڌ وڌ وائي وات،
هشن حرص هوں کي، قهرمي ڪڍيو ڪات،
”صادق“، صدقى تن سورهين تان، جن من ماري ڪيو مات.

دُق موجود

أُتي اورج هير

عدا موجود

ٿلهه:

پدين تي ٻوري، تون تند جي تنوار موت جي پچارا!
نيشي لتينديشي توڙم، هوجي جانب يان
كن جيڏي قبر ۾ ڏيندي ملائڪ مار
گهمين ٿي ڪهن ۾، تون پنهنجي اختيار
”صادق“ انهي سچ جي، آهي كل ڪلتار.

ٿلهه:

ادا مسافر جاني، وٺ تون راهه ريانيءَ
کنهن جو ڪرين آسرو عالم اوڙڪ فانيءَ
راهڪدر سڀکو، کنهنجي ڪرين مهمانيءَ
پشي پس پدن جي، رهي ڪان نشانيءَ
مري منيءَ گڏبيون، ڇا سائڻ ڇا ٻانهيءَ
کيئن تو ڪان چڱا وي، ڪي ”صادق“ تو ثانيءَ.

تلہہ:

آهین ڈینهن بے تی، پکیئڑا پار ٹکو پنڌتو،
وئی ویھی اذریا، هتي کونه جتی،
ذکیون سکیون ساعتون، سپکو ویندو کتی،
سنھو تلھو سٹ صراف سین، هرکو ویندو متی،
”صادق“ سر سوجھی هلیا، خبر پوندی کتی.

تلہہ:

ھی نہ کنھن سین، جی تو پنهنجا پانیا،
وھہ ٹیندنی کڈھن، جی تو کادا سین،
سی ملاح ئی مری ویا، جی هئڑی ثانی سین،
”صادق“ سنکت نہ هلی، نکو پانی پیئش.

تلهم:

بنده چيت چيت بىخبن پوندين منجهه قين
 هتان حاكم هليا ويا، هئا جي زور زين
 شاهه "سكندر چل گيا، کهڙا ڪريں تکين
 اچي پڇندا امين خبرون، چوري چوري چپن
 ترجمي توڙم،" صادق "ڏس سپر.

تلهم:

پوندين وڃي لئ، پوين وڃي لئ، کئين ميڙين مت،
 کيڏانهن وئيون ماڻون، کيڏانهن وائڑا پت،
 هائي وڃن هليا، اڏريا وڃن اُث،
 مردن رئي رگيا، وڃي رهيا کوڙا ڪئ،
 "صادق" پوئيون اڏيون، اڏريا سنها ست.

تلہ:

مور نے سکریون، وو سدا آکیون اکڑیون
پر ہر پرین ۽ وولو کان لکریو،
اوستئی لو جا گیون، وو سجن سیکریون،
ذین طہورا ترٹنا، وو اوت کیو تکریون
تان پچن نہ ان جون، وو هڈمن مکریون
”صادق“ وہن سور کان، وو هڈھین نہ کریون.

تلہ:

پنا جوین دینهن، چڈ آسانبا، وو طعننا جھل متنین،
هر دہ کاہم کلی ذی، وو هلی مر جھنین
کارونی وہی نن ۾، وو چیری چیبی جھنین
مانجھی مرتیا مج تی، وو کانٹرا اچن کین
مرٹا اپکی مرتون، وو ایا اچن ایشن
”صادق“ سوری، سامھان چڑھیا نیزی نینهن

قیصر انصار نفرا صاحب

دُرُو شہمیر خان پنھور مرحوماً

پتیل عبدالطیف پنھور مرحوماً

مجاهد غلام رسول پنھور مرحوماً

اُلی اور ج ہیر
شِر ڈھر

حق موجود

ابیان شر ڈھر

1

سُمھو شکھ م جندڑا، لاہ م پ چاران،
کرجموري، کیٹان، کالموٹیان آج گھٹی۔

2

ہتا اُلی جاگ، ننچ نہ کجی ایتري،
جو تو سالیہ پانثیو، اهو ماں جهاندی جو ماگ،
شلطانی شھاگ، بِنچن گندیئی نہ ملی۔

3

راتڑيون جاگن جي، آئون سی ٹي گندیس سین،
تنھین سندانیں، او جاگی ٹي اجریا۔

4

پئر پیر دگھا کري، جدھین شتیون جي،
تدھین تني کي، ساٹ ٹلتیي چڑيو۔

حق موجود

أُني اورچ هير

مدا موجود

5

اوڏاگلي آهيان، لاکالج سنديائے
پڪا تو پرتائے جي اجي تنهنجي آڏيا.

6

اوڏاگلي آهيان، کٿو هئوجون،
جن جو ٿرهو تون، سـي لاـكا جـئـين مـلـجـائـين.

7

تون لاـکـوـلـكـنـ جـوـ ـقـڻـيـ، آـءـاـگـلـيـائـيـ اوـڏـ،
هـڦـيـ پـيرـيمـ هـڙـاـ، کـٿـوـ ـڙـانـ ـگـوـڏـ،
لاـڪـاـ تـنـهـنـجـيـ ـڪـوـڏـ، پـيـئـيـ پـاـڙـيـ ـگـهـارـيـانـ.

8

شتـيـنـ ـپـانـهـنـ سـريـ ـڏـئـيـ ـٿـوـ ـچـاهـيـنـ منـگـلـهـارـ
ـڪـهـڙـوـ ـتنـ قـرارـ جـنـ ـچـوـتـاـڻـيـ ـچـتـ ـڪـئـيـ.

9

ان در سـنـدـيـ منـگـلـيـنـ اـڳـيـ ايـءـهـ هـيـنـ
جـئـينـ ـدـگـهاـ ـڪـريـ پـيرـ سـڄـيونـ رـاتـونـ سـمهـيـنـ.

هدا موجود

اُئی اور ج هیر

حق موجود

10

سَجِيون راتيون سُمهين، ايءَ حيوان ريت،
پکيءَ جن پريت، سي سُك نه سُتا کَذَهين.

11

سَجِيون راتيون سُمهين، اُئین ڪِين آشور
صُبح سَهندِين شور، ڏکي ٿون ڏاتار جو.

12

سَجِيون راتيون سُمهين، لَئِين پِيولٽ،
مرین جي افت، ته ڪھڙو ٿورو سِجيڻين.

13

سُمهي سُمهي جندڙا، اڃان ائين هيں
نياڳانجون ڪرين، ڊگها ڪري پين
وڏي ڪنهن وير، منگي ويا منگتا.

14

دانھون گیو دان گھەرين، ئىجھون نە گائىھين،
پۈزۈپۇزۇ پاڭ جئىن، تو داتر كېي یاڭىنىھين،
شىڭ گیو سىڭىھىن، هەت سترە معلوم سەھىگا.

15

سەنجدەي رەھىن سەھى غافل نە گیو غور
تەنھىنجى ھىئىن ھور چان پرائى منگىغان.

16

پىا مەرىئىي منگىغان، داتار تە تۇن،
مېنھن تە ھەندىن وەستا، سدا وسىن تۇن،
جي گھرا آچىن ھۇن، تە مىرىيائىي مان لەھان.

17

دنبورا درد جى بولى ڪا بىداء
تان چئى اللە ئى اللە بىو فنافانى جىندۇ.

حق موجود

أُتي اورج هير

سدا موجوده

18

پاچه، به ايڏيائی گهڻان، جيڏو تو نان،
ٿون هنهن ٿون ٿوڻيون، ٿون چپر ٿون چان،
چوان چا آئون، توکي معلوم سڀڪا.

19

ڍٻے پڇنئي ڍٻيون، هاري هرين شال،
تو جو آچي ڪاله، وڌ وقت فِراق جو.

20

جيئن ڪجهه ڏينهڙا، گھوڙن ۽ گھوتن،
ڪڏهن منجهه ڪوٽن، ته ڪڏنهن راهي رن جا

21

جم وجائيج منگلا طمع جون تالون،
سچن ٿيون سڀڙام کي تنهجي هنئين حوالون.

نداموجود

أُتي اورج هير

ندموجود

22

كُلَّكُ تُنْهَنْجِي ڪونجڙي، پَدَر پَئِي مَكَر
آهي گهران ئي گهر هاري تنهنجو هلك ۾.

23

كُلَّكُ تُنْهَنْجِي ڪونجڙي، ڦونکي ٿي هاري،
هِڪ ڏکويس ڏيل ۾، ٻيونه ٽِعِلٰٽ ساڻ،
وِگَرَا واري، نَه وَئون آدَاهِي اوڏهِين.

24

نالو سندو سِجِطِين، هئي محبوون،
نبي نور سپن، آدم ڪنان اڳي هو.

25

آيل سِنگهارن جي، شرهي هئي سانجان،
پهرين پئين پاڻ، پوءِ پئارين پهيرڙا.

حق موجود

أُتي اورچ هير

سدا موجوو،

26

آيل شنگهارن جي، جهچان پشيو جهوک
 جن ٿي پهيه پيئاريا، هنجهان متن موک
 لڏي منهجان نوك، أني ويئرا اسرى.

27

وڏي وڳر هيرئين، چاري نه بین گڏ،
 ڪونج ڪريندى سڻ، وئي وهامي راتڙي

28

ڪونجرzin ڪاله، سڄن پاتام چت،
 آء انهي ري هت، ٿي گهنگهر گهاريان.

29

تون سڀڙ آء سيكڙو، تون ڏاتار آئون ڏوھ،
 تون پارس آئون لوه، جي شنڍين ته شون ٿيان.

حق موجود

أُتي اورچ هير

عدا موجود

30

هَلْنَّ هاريون سِندَ ذي، روه راماڻان ڪَن،
 ڪَر ڳَل ڪونجَرِين، رائي هِ رات ڪيو.

31

قسفت آنديون ڪونجَرِيون، وطن سندن روه،
 ڪنهنجو ڪونهي ڏوھ، روز رازق هٿ هِ.

32

تون سپرِ آءِ سیڪَرُو، تون ڏاتار آئون ڏڏ،
 شُطِي تنهنجو سڏ، ڪلهي پاتم ڪِينَرُو.

33

ڇَنَل ڇَجَ حَثَن هِ، گُلهن ڪوڏارا،
 پورھئي خاطر بیت جي، أُتین سوارا،
 اوڏ به ويچارا، ڪِ لاکا ويینئي لڏيو.

دەق موجۇد

أۇي اورج هىر

سدا موجۇر

34

كى ڏينهن ڪاچىي ڪندئين، هئى رىلن منجهه رهان.
سي نه ڏسجن هاڻ، پسيو ماگە هري ھينيون.

35

رائي ۾ رات ڪيو ڪرگل گونجهزىن،
ورەم، ويچارىن، گالھوڻان ئى آچ گھەنی.

36

جن رهيو رهائيون ڪيون، پېليل توم پاڻ،
سي نه ڏسجن هاڻ، كەنەن كون ٿيا.

37

كىندا جور ڏلین جون ڪركى گالھزىون،
كىنەن پر ڏينهن گزارىئين، كىنەن پر راتزىون،
توم گالھزىون ٻڌيون آتل واريئين.

سدا موجود

أُتي اور ج هير

دن موجود

38

کنجا چور ڦلين جو جي تو هيرز و سور
تمڻي لامن ٻور هوند نه ڪيئي ايترو.

39

رائي ه رات ڪيو ڪار گل گونجه زين،
ورهه ويچارين، راتو ڏينهان نه لهي.

40

ڍٻے نه پسین ڍڪيو گونج نه پسین ڪانهن،
ماري سندي دانهن، تو ڪنين ڪانه شئي.

41

ڍٻے نه پسین ڍڪيو گونج نه پسین ڪ،
ماريء هاري لك، و گرسيء و چوڙيا.

42

پیرا سن جو بادشاہ، ہیا ولی سی ڈی وزیر
ھلن حضرت شاہ ڈی، فوجون کیو فقیر
کن عرض "اسماعیل" چئی، ہنیئین ہنجھہ اکیر
داتا دولہ پیر نالائق نوازین۔

43

پير اسان جو باد شاه، جو نو كنج نهائي،
فرجادون فقير جون، تو عرضئون اونائي،
آس رو مون آهي، هادي حضرت شيخ ه.

44

نِم نُورانی پیر جا، نِمن وسے نُور
 قلندر شاه کرم سان، پریو ڈی پرپور
 تِھان پرائیو پُور، وَلَّ بہ اچن واشیا۔

45

نِم نُوراني بِير جا، كِرَن ۽ گُلن،
 كُتوري ۽ خُوشبو جاتا، هشڪون مينهن وَسن،
 ميرانپور ميرن، گَوسو وَام واريئين.

46

كِي ڪِني جا ڪارٽي، كِي ڪِني ۽ پَر
 اسان كِي موج ميرانپور مير جي، وَسيلو واهر
 ٿَڪن كِي تاهَر، آهي جَهلو جهوڪ ٿَڻي جو.

47

كِي ڪِني جا ڪارٽي، كِي پُن ڪِن سنداء
 اسيں صوفي شاهِه جي، آهيون ٻِلي لِگ بَنداء،
 ميرا جي مندا، تبه بِير نه ڇَڏي پانهنجا.

حق موجود

اُتی اور ج هیر

سدا موجور

48

پئیارین پالوت سین، میرانپور جا مین
 لاھین اُج اکین سین، پوچ پئیاري پین
 گھر انھین جي کین جي آسائوئی آئیا.

49

هتان ورچی چڈیئین، پلئو پیراٹو
 تھڑونه پاپاٹو جھڑو آجهو پیر جو.

50

ڪو جو گڏین ڪاپڻي، گيرڙو سان گلزار
 ٿنهن موچاري هو هل جا، بي هي ڏنا پان
 گھوڑا گھوڑ شوار، ڪاهي آيا ڪاك تي.

51

کي جو چيو ڪاپڙي، سو "صادق" سيباٹو
 آهي مرڙوئي ميندرو پر پند پرا هون،
 سڀ ٿون منجه سيباٹو، ٿون مرڙني هم ھحيط ٿيئن.

سدا موجود

آلی اور جہیر

حق موجود

52

هونھل هنلي ميندرا، شئي کو سلام،
 ڀڳس شکه "صديق" چئي آچيس نه آرام،
 ڪلل کي ڪلام، موئي آيو هنھن ۾.

53

ذرتي، ڏگ سپرين، سب جو ڏا ۽ جوان،
 هئا هزارين ڪيترا، هتے منوبا ۽ سلطان،
 تني، جا مکان، "صادق" سنپري کونه ڪو.

54

"صادق" ڦڃاپس تون، محلاتون ۽ هاڳ،
 جن جي ٿي هج مڙکي، ڪيائون رهائيون ۽ راڳ،
 سڀ پڻ ورائي، واڳ راٿا ڪنهن رُخ ويا.

55

ڪلڪ ٿنهنجي کونجرجي، هر هنج هيئي هوء
 ٻاهر واڪو وهي ووء ڪو هم لائيو "صديق" چئي.

حق موجود

أُتي اورج هير

عدا موبور

56

مُورت پانَم شیخ کي، آهي معني هزوئي،
 حق حقیقت جنهن کان، تي ثابت هیوئي،
 اکيون آهي تي، جي پسندي تي پاک ٿيون.

57

أُتي اورج هين شهان ناهي "صديق" چئي،
 دگها گري پين بيو رهندي پئي ڦم.

58

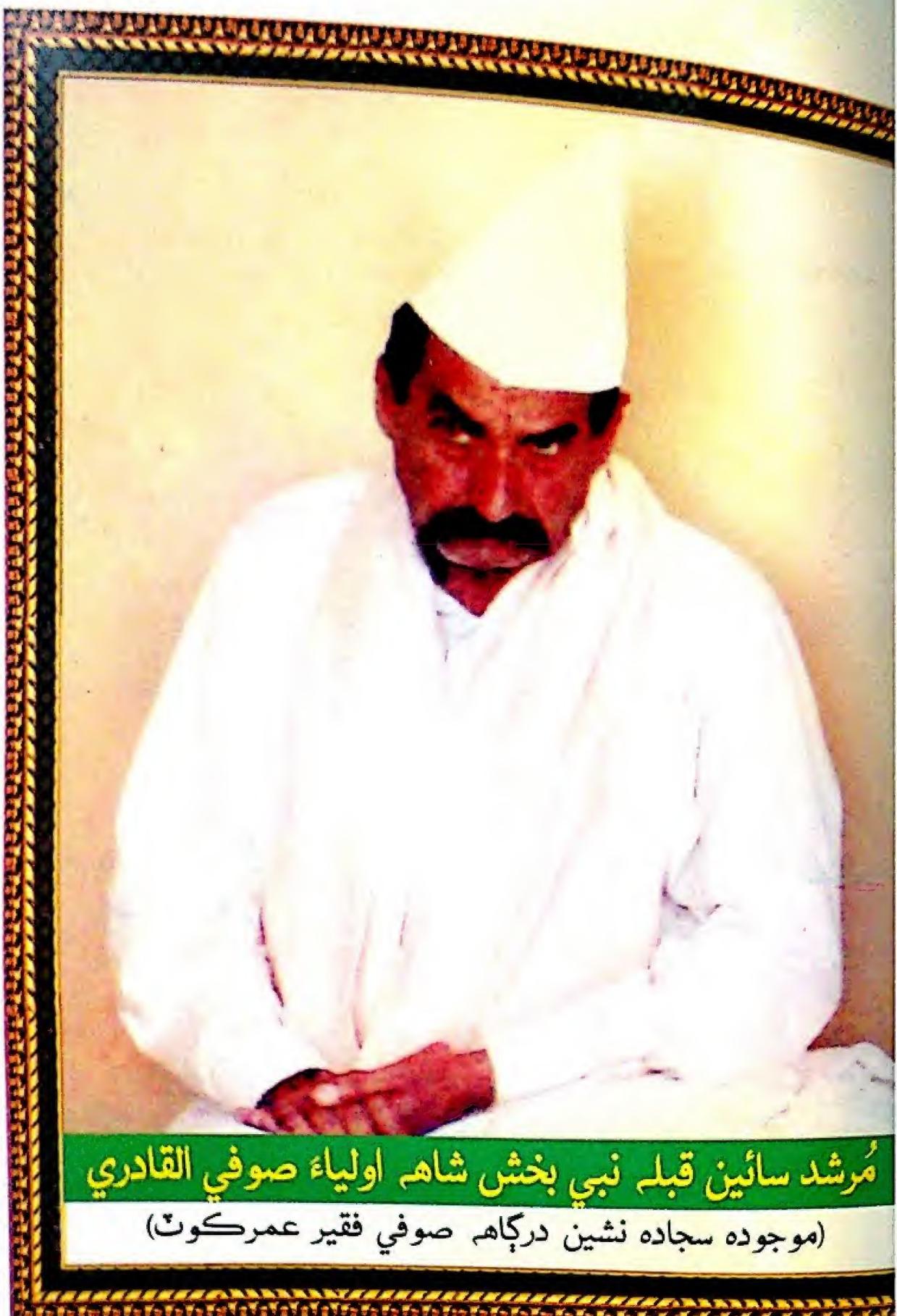
مُورت پانَم شیخ کي، جنهن جي مثل نه مقابر
 آهي راهِ اللہ جي، جا پيغمبری پر،
 وون دوستائي در "صادق" گھٹي صدق سان.

59

وچ طالب طلب پئي، پکن ڏيئي پاھ،
 گوهر غریبن جو "صادق" آهي شاهر،
 ڏيكاري ها راه، جا پيغمبر پيدا ڪني.

60

اپرندان تي اپریو گري گیرؤه گل،
 هادي هدایت جو، گونھي سندن نده،
 "صادق" گالھم هل، فضل اللہ شاهر، فقیر جي.

مُرشد سائین قبله نبی بخش شاہم اولیاء صوفی القادری
(موجوده سجاده نشین درگاہ صوفی فقیر عمر کوت)

هنتری و هي حيراني، جئين تون نانء نكونيشاني!
توري نور ظهوري، كعببي جيئن قرآنی،
سي تي صاحب تون وسين "لما" لامکاني،
أليو تنهنجي عشق، پسن حال حقاني،
سرى مئا انهيء سور، تون ثاب، جئين نم سبحانی،
هي توکان بناء بنیو، سوتون هرزو جانی،
لايشرك بعبادت رب احدن، نکوت وثاني،
"محمد" كي معراج ٿيو، آواز سوالحانی،
"صادق" پسي ڪئين سگهي، پرين تو پيشاني.

حضرت مرشد سائين صادق شاه (صوفي فقير عمرکون)